

ประมวลเอกสารการนิเทศการศึกษา

ฉบับที่ ๑

จัดทำขึ้นโดย

หน่วยศึกษาในเทศก กรมการฝึกหัดครู
กระทรวงศึกษาธิการ

รวบรวมและแก้ไขใหม่

พ.ศ. ๒๔๕๘

คำนำ

วิชาการศึกษาหรือที่เราเรียกกันว่า “วิชาครู” นั้นเป็น ศาสตร์ ทักษะ
เชิงเคราะห์เข้าไว้ในบรรดาศาสตร์ทั้งหลายในโลกที่ ต้องการการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง
แกไขอยู่เสมอให้สอดคล้อง เพื่อให้ทรงคุณค่าของศาสตร์ โดยแท้จริงได้ การ
ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงย่อมกระทำกันได้ด้วยหลายกตวิธี และการเขียนเอกสาร
ให้อ่านก็เป็นวิธีหนึ่งที่น่าสนใจ เอกสารที่ประมวลไว้ในหนังสือเล่มนี้
ถึงสิ่งต่าง ๆ ในวงการศึกษายุคใหม่ทั้งศึกษานานาชาติ ผู้เรียบเรียงคิดว่าสมควรจะ
เสนอให้ผู้ที่อยู่ในวงการศึกษารวบรวมและพิจารณา ถ้าเห็นว่าดีมีประโยชน์
ก็จะได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่อาชีพครู ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม เอกสาร
เหล่านี้ความจริงได้พิมพ์ออกแจกจ่ายไปยัง โรงเรียนฝึกหัดครูและโรงเรียนมัธยม
ศึกษาในสังกัดกรมวิสามัญศึกษาครั้งหนึ่งแล้ว ทั้งนี้โดยความเห็นชอบของทาง
ราชการเจ้าสังกัด แต่ปรากฏว่าความต้องการจากแห่งต่าง ๆ ทั้งทางราชการ
และส่วนตัวยังมีมาก จึงได้แก้ไขและรวบรวมขึ้นเป็นเล่มใหม่ให้กระจัดกระจาย
จริงอยู่เรื่องราวในเอกสารเป็นเรื่องราวที่คัดัดแปลงเรียบเรียง มาจาก หนังสือ
วิชาการศึกษาดังประเทศ(สหรัฐอเมริกา) บ้าง คัดแปลงเรียบเรียงจากประสพ
การณ์ของผู้ที่ได้ไปเรียนวิชาการศึกษาในต่างประเทศ (สหรัฐอเมริกา) บ้าง จึง
อาจเป็นเครื่องชวนให้ท่านผู้อ่านคิดสงสัยว่า ก็เมื่อเป็นเรื่องของเขา จะให้เขา
มาใช้กับของเราจะเป็นการถูกต้องหรือ จึงใคร่จะขอแจ้งว่า อาหารที่เรารว
อย่างหนึ่งนั้น ท่านจะเรียกมันว่า ช็อคโกแลต ก็ตาม กุญแจก็ตาม หรือได้ก็รอก

กับกับปลาแนมก็ตาม เนื้อแท้ที่ทรงสรรพคุณในอาหารวิธยาอย่างเดียวกัน
จะมั่วว่าอย่างไร ทำจากไหน มันไม่สำคัญมิใช่หรือ

หน่วยศึกษานิตเทศกมนำที่ที่จะต้องแสดง ความชอบคุณไว้ ณ ที่นออย่าง
น้อย ๓ ครั้ง ครั้งหนึ่งคือขอบคุณศึกษานิตเทศก ผู้ได้เรียบเรียงเอกสารต่าง ๆ
จนเป็นวิทยาทาน ครั้งที่สองคือขอบคุณกรมการฝึกหัดครูที่ให้อนุญาตในการ
เผยแพร่วิทยาทาน ครั้งทีสามคือจะขอบคุณท่านผู้อ่าน ถ้าได้กรุณาชักชวน
ข้อบกพร่องผิดพลาดอันน้อยอยู่ในบรรณวิสัย

หน่วยศึกษานิตเทศก

กรมการฝึกหัดครู

พฤษภาคม ๒๔๕๘

วินัยกับการสอนในโรงเรียนมัธยม

นางเสนาะจิตร สุวรรณไพศรี

และ

นายก้อ สวัสดิ์พานิชย์

แปลจาก

ตำราวิชาครู ภาษาอังกฤษ

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมวิสามัญศึกษา
จัดพิมพ์แจกโรงเรียนมัธยมศึกษา และโรงเรียนฝึกหัดครู
ของกรมวิสามัญศึกษา

เอกสารการนิเทศการศึกษา

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๓

คำนำ

เรื่องของวินัยเป็นปัญหาซึ่งครูต้องเผชิญอยู่ทุกวัน และดูเหมือนจะเป็นปัญหาซึ่งหาทางแก้ยาก ทุกวันนนักการศึกษาเริ่มมองเห็นความจริงว่าการใช้ไม่เร็วพอทำให้เกิดวินัยนัยยอมไม่ได้ผลตแท้จริง จึงได้หันมาคิดค้นหาวิธีการใหม่ในอันที่จะปลูกฝังวินัยให้กับเด็ก คือแทนที่จะบังคับให้เด็กมีวินัยโดยมครเป็นผู้ควบคุม ก็หันมาส่งเสริมให้เด็กเกิดวินัยในตนเองแทน

แต่ปัญหาของวินัยก็เหมือนกบบัญหาอันของการศึกษา กล่าวคือเป็นปัญหาที่ไม่ว่าตอบอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งพอนำมาใช้ก็จะแก้ปัญหได้เหมือนกับการแก้โจทย์เลข นักการศึกษาหลายท่านอาจจะยอมรับหลักการอันเดียวกัน ส่วนวิธีการปฏิบัติให้บรรดถึงหลักการนั้นต่างคนต่างก็มีวิธีของตน และวิธีการเหล่านั้นยอมไม่ถูกทั้งหมดหรือผิดทั้งหมด ถ้าใช้ให้ถูกทวิธีการทั้งหลายย่อมจะใช้ได้ผลตามสมควร ด้วยเหตุที่เด็กทุกคนไม่เหมือนกัน วิธีการหนึ่งอาจจะใช้กับเด็กคนหนึ่งหรือพวกหนึ่งได้ผลดี แต่อาจจะใช้กับเด็กอีกคนหนึ่งหรือพวกหนึ่งไม่ได้ผลเลยก็ได้ ดังนั้นครูจึงต้องศึกษาวิธีการหลาย ๆ อย่างต่าง ๆ กันเพื่อนำมาใช้กับเด็กที่มีสภาพไม่เหมือนกันในชั้นของตนหรือในโรงเรียนของตน

ก่อ สวัสดิ์พานิชย์

วินัยกับการสอนในโรงเรียนมัธยม

แปลจาก Discipline And High School Teaching

ในหนังสือ Teaching in High School ของ Harle R. Douglass

และ Hubert H. Mills หน้า 99 - 119

นางเสนาะจิตร สุวรรณโพธิศรี ผู้แปล

๑. ความกตเวทิตาเกี่ยวกับวินัย

การที่มโนวินัยในโรงเรียนมัธยม ก็เพื่อจะค้นหาว่านักเรียนมีความสามารถ,
มีทัศนคติ และมีนิสัยซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการนำตัวให้ประพฤติดีอยู่มากน้อย
เพียงไร และเป็นกระบวนการอันจะนำไปสู่เด็กหนุ่มสาวที่มีความประพฤติที่ก่อปร
ด้วยเหตุผลยิ่งขึ้น ความมุ่งหมายขั้นสุดของวินัยทุกชนิดในโรงเรียนมัธยมก็คือ
การอบรมให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบในการกระทำของตนเองที่เกี่ยวกับผู้อื่นและ
กับสังคม

ด้วยเหตุนี้ครูในโรงเรียนมัธยมจึงควรเข้าใจเรื่องความกตเวทิตาซึ่งเป็น
วัตถุประสงค์และธรรมชาติของวินัยให้ดี ความผิดทงหลายแห่งเกี่ยวกับวินัยซึ่ง
เกิดขึ้นนั้น เป็นเพราะครูไม่เข้าใจถึงรากฐานแห่งความสัมพันธ์ระหว่างวินัย
กับความเป็นพลเมืองดี, พัฒนาการแห่งนิสัยและบุคคลิกภาพ ต่อไปนี้จะ
กล่าวถึงความกตเวทิตาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ

การเรียนรู้ เรื่องพฤติกรรมของคนที่ถูกปรับด้วยเหตุผลในระบบอบประชา- ธิปไตย

พฤติกรรมของคนที่ถูกปรับด้วยเหตุผล เป็นผลของประสพการณ์ของ
แต่ละบุคคลในอันจะเลือกเอาสิ่งต่างๆ โดยคำนึงถึงผลที่ตนและผู้รอบข้างจะได้รับ
การเรียนรู้ถึงพฤติกรรมของคนที่ถูกปรับด้วยเหตุผล ก็เหมือนกับการเรียนวิชา
ต่างๆ ก็คือต้องมีความพอใจพร้อมด้วยการสนองตอบต่อสิ่งทุกอย่างที่ถูกต้อง และละทิ้ง
สิ่งที่ไม่ดี

ความพอใจซึ่งเด็กหนุ่มสาวได้รับจากกิจกรรมต่างๆ นั้น เป็นความคิดอัน
สำคัญที่จะนำพฤติกรรมของเขา คนที่มีความสนใจในตัวเองมากที่สุดแสดงว่า
ขาดการจิตเจเนในสังคม ความสนใจถ้าจะกล่าวเรียงตามลำดับที่เกิดขึ้นตามวัย
แล้วจะมีดังนี้ มีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น ต่อหมู่คณะ ต่ออุดมคติแห่งสวัสดิภาพ
ของมนุษย์ เช่น ความยุติธรรม ความอดทน ความเห็นอกเห็นใจผู้ที่เสีย
เปรียบ กระบวนการแห่งพฤติกรรม (Behavior patterns) เป็นส่วนประกอบของ
สถานะของการเรียนทั้งหมดยังแยกกันไม่ออก และพฤติกรรมของแต่ละคนจะ
แยกออกจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมก็ไม่ได้ วินัย, การสอน และสิ่งแวดล้อม
เป็นการกระทำต่อเนื่องกัน ก่อนที่ครูจะประมาณพฤติกรรมของนักเรียนอย่าง
ใดอย่างรุนแรง ครูควรจะได้พิจารณาถึงเหตุที่ทำให้เด็กเป็นไปเช่นนั้นใน
บรรยากาศแห่งสังคมและสภาพของชุมชน อันเป็นเหตุให้เกิดพฤติกรรม
ต่างๆ

การให้นักเรียนมีกระสวนแห่งพฤติกรรม อย่างถูกต้องด้วยการกระทำ
ของเขาเอง

ถ้าเมื่อเป็นความจริงว่าสิ่งแวดลอมมีอิทธิพลเหนือเด็กหนุ่มสาว ครูจะ
ต้องคำนึงถึงอารมณ์ลักษณะและการเลือกนิสัยซึ่งเราเรียกกันว่า “บุคลิกภาพ”
บุคลิกภาพไม่ใช่ผลของการค้นออกภายนอกแต่อย่างเดียว แต่เป็นผลของการ
กระทำของเขาเองรวมกับสิ่งแวดล้อมด้วย

เด็กหนุ่มสาวควรจะได้รับเครื่อง มือในการวิเคราะห์และ สังเคราะห์
และหากมีโอกาสในการพิจารณาเกี่ยวกับความประพฤติเหมือนกับการทบทวน
ความรู้อาจจะทำให้เขาเข้าใจว่าบรรณคดีต้องถูกเรื่องไหนดีได้อย่างไร การอบรมให้
นักเรียนมีความประพฤติถูกต้องนั้นต้องอาศัยความเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าคนแต่ละ
คนมีการตัดสินใจอะไรดีหรือไม่ดีอย่างไร ความประพฤติที่ไม่
ดีเป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อมเห็นกันว่าดีเท่านั้น ความฉลาดเป็นเครื่องปรุงรสสำคัญใน
เรื่องศีลธรรมด้วย

การรู้ว่าคุณสมบัติต่างจิตต่างใจและการปฏิบัติต่อคนเหล่านั้น สำเหตุ
ต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนประพฤติผิดทำให้เข้าใจว่า “เอกัตภาพ” เป็นสิ่งสำคัญ
ในการตั้งกระสวนแห่งพฤติกรรมที่ดี ครูที่เข้าใจเรื่องความยุ่งยากของ
นักเรียนควรรู้ว่าความประพฤติของนักเรียนนั้นเป็นเพราะอารมณ์ด้วย ผู้ที่
ตัดสินใจทำงานใหญ่ ๆ บางประการ (โดยเฉพาะผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ)
อาจจะถืออารมณ์เป็นทั้งสิ่ง จึงกล่าวกันว่า “ความฉลาดเป็นแค่เพียงจุด ๆ
หนึ่งซึ่งตอยอยู่ในมหาสมุทรอันใหญ่แห่งอารมณ์” หน้าที่ของการศึกษาคือ

การช่วย นักเรียนให้มี สมองเจริญยิ่ง ขึ้นและช่วย ให้เขาคัดสินใจ อย่างมีเหตุผล และคนที่เข้าใจถึงพฤติกรรมของมนุษย์จะไม่ดื่มว่าอารมณ์กับความประพฤติจะ มีการขัดแย้งกันเสมอ

นักเรียนจะมีพฤติกรรมที่ถูกต้องได้ก็ด้วยการอบรม การอบรมเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้ความผิดต่าง ๆ หดไปทีละน้อย ไม่มีเหตุผลเลยที่จะคิดว่าจะกำจัดความประพฤติผิดเสียแต่แรก ๆ ได้ง่ายกว่าจะไม่ให้มีข้อผิดในการใช้ภาษาอังกฤษ ถ้าใครมีโอกาสดูใจการกระทำของเขาด้วยความเข้าใจอันดีได้มากเท่าไร เขาก็จะเข้าใจการกระทำของเขาได้ดียิ่งขึ้นเท่านั้น การจะแก้ความประพฤติผิดโดยปกาศิดหรือด้วยวัตถุแห่งความฉลาดให้หมดไปรวดเร็วเหมือนกับจะแก้ข้อผิดในการท่องตัวสะกดหรือคำนวณนั้นไม่ได้ ควรจะมีการอบรมคิดต่อกันไปจนพฤติกรรมนั้นเป็นไปเองทีละน้อย ๆ คนที่จะเป็นพลเมืองดีแล้วจะไม่ร้องร้อเลยที่จะรับคำแนะนำเรื่องความประพฤติดี

ความสุภาพอ่อนน้อม ความเห็นด้วย การยอมทำตามโดยไม่มีข้อซักถามเหล่านี้อาจทำให้เกิดวินัยขึ้นได้ วินัยจะเกิดขึ้นได้ก็เมื่อนักเรียนแต่ละคนเข้าใจว่าสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ การกระทำของเขา เป็นการแก้ปัญหานั้นของเขาให้ดีขึ้น แต่การที่ครูพูดกับเขาโดยเขาไม่เข้าใจนั้นก็เหมือนกัน “เป็นแต่เพียงตรวจดูกิจวัตรภายนอกเท่านั้น” ไม่เป็นผลที่จะอบรมให้เกิดความรับผิดชอบในความประพฤติเลย ครูแต่งตั้งตัวเป็นผู้ ตระหนักมากกว่าเป็นผู้ กระตุ้นให้นักเรียนมีความประพฤติดี กลายเป็นประจักษ์ “เครื่องหมายแห่งการควบคุมภายนอก” ครูที่เป็นทวนข้อในหน้านักเรียนว่า “ฉันใจเด็กมากเกินไป” จะต้อง

ได้รับความลำบากที่จะเป็นกำลังต้นให้เกิดพัฒนา การแห่ง อุปนิสัย ของ เด็กหนุ่ม
สาว

การเรียนที่จะประพุดต นั้นเป็นการเรียนที่ยากมาก กว่าเรียน สังคม
จะเรียนได้ก็แต่เมื่อมีความพยายามมากในการเลือกและการกระทำ เด็กหนุ่มสาว
ต้องการให้แนะนำในการสร้างนิสัยที่ดีในเรื่องความประพฤติ แต่ไม่ต้องการให้
บังคับ ครูซึ่งพยายามที่จะเป็น “ผู้ดับไฟที่กำลังลุกโชนของเด็กหนุ่มสาว” อาจ
จะพบว่าเขาได้ทำให้ไฟดับลงชั่วคราวหนึ่ง ก็เพื่อให้เกิดความรู้ ตักฮันรุนแรงขึ้น
ในภายหลังเท่านั้น การควบคุมวินัยไม่ว่าในทางใดถ้าได้อบรมอยู่เป็นเวลานาน
จะได้ผลมากที่สุด

เสรีภาพของบุคคลมีความหมาย ยิ่งกว่าการได้รับการ ปล่อย ให้อิสระ
จากการผูกมัด

คนจะได้รับเสรีภาพก็เมื่อเขาสามารถ ใช้เสรีภาพของเขาให้อิสระจากการ
ผูกมัดภายนอกด้วยอาการอื่นแน่นอนแต่ฉลาด ถ้าครูจะช่วยให้เด็กเรียน
“ชีวิตที่ดี” ครูก็จะรู้ ว่าคนคนหนึ่งไม่ใช่คนที่เพียงแต่ทำตามข้อบังคับว่า
“ท่านต้องไม่.....” เท่านั้น แต่ครูจะต้องเน้นถึงแง่ที่จะมีชีวิตอยู่อย่างเสรี
คนทั่วไป จักขบขึงตัวเองเท่านั้นที่จะเกิดความรู้ ตักฮัน ความพอใจในเสรีภาพมีดังนี้
เขาจะมอบตัวให้ขึ้นอยู่กับอำนาจใดๆ ซึ่งอาจเป็นบุคคลหรือสถาบันใดๆ ก็ได้
ด้วยเหตุนี้เขาจะไม่รู้จักเสรีภาพ ประเทศเยอรมนีภายหลังสงครามโลกครั้งที่
หนึ่งแสดงว่าเป็นชาติที่ขาดสิ่งสำคัญที่จำเป็นแก่เสรีภาพ จึงหันไปถือเอาลัทธิ
ฮิตเลอร์

๒. ความสำคัญของวินัยในโรงเรียน

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการมีชีวิตอยู่อย่างเสรี ดังคมโตจะมีเสรีภาพได้ก็เพราะพลเมืองมีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนโดยคำนึงถึงสวัสดิภาพของสังคม ดังนั้นการศึกษาจึงมีความหมายมากกว่ากระบวนการแห่งความเจริญเติบโต (a process of growth) เท่านั้น จะต้องเป็นความเจริญเติบโตทางสติปัญญา และความประพฤติทางสังคมด้วย ปัญหาสำคัญของคนหนุ่มสาวคือการตั้งคำถามตามธรรมชาติ คนเรานอกจากจะต้องเรียนวิชาเฉพาะแล้ว ยังต้องเรียนว่าจะดำเนินชีวิตกับคนอื่นให้ได้อย่างไร ความจริงการออกสู่กิจกรรมที่เปลี่ยนไปใช้เครื่องจักรได้ทำให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจและทางสังคมอีกมากมาย ผลของการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่เพียงได้มาแต่ความรู้และทักษะเท่านั้น ยังได้พัฒนาการแห่งทัศนคติและทำให้มีชีวิตในสังคมยิ่งขึ้นด้วย

ตามธรรมชาติโรงเรียนมัธยมเป็นทั้งสถานที่ให้การศึกษา และการตั้งคำถามด้วย คนเรามีความต้องการอยู่ร่วมกับผู้อื่น จึงเกิดพัฒนาการแห่งนิสัยทางสังคม ก่อนที่เด็กหนุ่มสาวจะเข้าโรงเรียนมัธยม แห่ดั่งแห่งการควบคุมวินัยส่วนมากอยู่ท่ามกลางความซอซัดคยคอปอแม่และครู ในการที่จะทำได้เข้ากับคนอื่นได้ กระบวนการแห่งพฤติกรรมซึ่งเดิมมีความซอซัดคยคอปอคนแต่ละคน บัดนี้ขยายไปเป็นซอซัดคยคอปอหมู่คณะและมีความยับยั้งชั่งใจ ดังนั้นครูในโรงเรียนมัธยมจึงควรรับผิดชอบที่จะช่วยคิด แปลงพฤติกรรมของนักเรียนให้เหมาะแก่กิจกรรมของหมู่คณะและกำบรรยายกาคุแห่งสังคมในโรงเรียนให้เหมาะแก่พฤติกรรมของแต่ละคน และส่วนรวมในการเกี่ยวข้องกันนั้นจะเห็น ได้ว่าความมุ่งหมายอันสำคัญของ วินัยในโรงเรียนมัธยมก็คือจะทำให้เด็ก เกิดพัฒนาการ แห่งคุณภาพและ นิสัยที่จะเกิดการควบคุมตนเอง และเป็นพลเมืองดชช

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของเอกัตภาพ เคารพมากที่ความหมายของวินัยทางสังคมเหมือนกับความหมายที่ว่า "วินัยทั้งทางบ้านและทางโรงเรียนควรจะยอมรับความภาคภูมิใจของแต่ละบุคคล และยอมรับดีที่เขาจะแสวงหาความรู้และนำกิจกรรมของเขาเองได้" ในสภาพทางประชาธิปไตย ตัวดีติภาพของแต่ละบุคคลและของหมู่คณะเป็นที่ยอมรับซึ่งกันและกัน

วินัยจะช่วยให้แต่ละบุคคลสร้างนิสัยที่ดีขึ้นในชีวิตอย่างดีที่สุด การช่วยให้เด็กแก้ปัญหาเรื่องความประพฤติของเขาเองได้ ก็เหมือนกับการช่วยให้เกิดพัฒนาการแห่งสุขภาพทางจิต วินัยช่วยแนะนำให้คนแต่ละคนรู้จักวางตัวให้เหมาะสม ดังนั้นควรมีความรู้ว่า วินัยเนื่องมาจากแรงขับ (drive) ให้เกิดพฤติกรรมของคน แรงขับมากที่สุดก็คือ ความต้องการให้ผู้อื่นรู้จักตัว ความต้องการความรับรองจากสังคม และความต้องการความปลอดภัย ถ้าเด็กได้รับการแนะนำที่ดี ความต้องการเหล่านี้จะกลายเป็นกำลังอันดีที่ช่วยให้บังเกิดความประพฤติถูกต้อง เด็กหนุ่มสาวต้องการการแนะนำที่ดีเพื่อช่วยให้เขาไปในทางที่ถูก ดูเป็นการโง่มากที่ครูจะไม่ยอมรับหรือขัดขวางความต้องการของเขา

ลักษณะต่าง ๆ ของสิ่งแวดล้อมที่โรงเรียนทำให้เด็กมีความรู้ ดีดหรือข้อได้ การที่เด็กในโรงเรียนมัธยมมีทัศนคติในการร่วมมือกับผู้อื่นจะเป็นความดีใจของครูในการช่วยให้เด็กใช้ความต้องการส่วนตัวของเขา ร่วมกับสิ่งแวดล้อมทางสังคม สิ่งแวดล้อมที่ไม่มีระเบียบจะไม่ทำให้เด็กมีนิสัยดีได้เลย หรือออกนัยหนึ่งสภาพการซึ่งมีระเบียบและงดงาม จะช่วยให้เด็กมีนิสัยดีในการเรียนและการทำงานได้เป็นอย่างดี

วินัยและระเบียบในโรงเรียน จุดประสงค์อันแท้จริงของวินัยในโรงเรียน
ก็คือ การรักษาไว้ซึ่งสภาพที่จะทำงานให้บังเกิดผล คนที่สนใจในโรงเรียน
ต้องเข้าใจถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ซึ่งทำให้เด็กเกิดความ
พยายามในทางสร้างสรรค์ ถ้ามีระเบียบเป็นการยากที่จะสร้างนิสัยที่ดีในการเรียน
ในสภาพการณ์ที่เต็มไปด้วยความไม่เป็นระเบียบ ขัดต่อสังคม .

เมื่อ ๒-๓ ปี ก่อนนั้นทฤษฎีเป็นจำนวนมากได้ประมาณคุณค่าของวินัย
ที่จะเป็นผลในทางดีไป โดยคิดว่าวินัยเป็นปฏิกิริยาของข้อบกพร่องที่ใช้
วิชาควบคุมนักเรียนโดยการบังคับ ให้ทำตามอย่างเข้มงวดโดยไม่ยอมให้ซักถาม
ประการใด และความมุ่งหมายของวินัยในข้อบังคับเหล่านั้นก็เพียง “ระเบียบ
เพื่อระเบียบเท่านั้น” ไม่มีเหตุผลเพียงพอจะแก้ข้อบกพร่องที่ว่าการที่ครูใช้
อำนาจนั้น ก็เพื่อจะแสดงบทบาทเป็นผู้นำในการรับผิดชอบในกิจกรรมของเด็ก
ที่จริงการนำในการสร้างสิ่งที่ดีนั้นไม่ต้องใช้วิธีเผด็จการเลย เด็ก ๆ ชอบครูผู้นำ
ที่ฉลาดและมีวิจารณ์ญาณดี รู้จักประหยัดเวลาและไม่ทำให้การทำงานของเขายิ่ง
ยุ่งเหยิง

สิ่งเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการสอน เป็นที่เข้าใจกันมานานแล้วว่า
ความสามารถในการรักษาวินัยเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่ง ในการวัดความสามารถใน
การสอน ผู้ปกครองและบุคคลทั่วไปวัดความดีร้ายของครูส่วนมากจากทักษะ
ในการอบรมนักเรียนให้มีศีลธรรมดีงาม ผู้จัดการโรงเรียนและครูใหญ่เห็นว่
การที่ครูไม่สามารถอบรมนักเรียนให้มีศีลธรรมดีเป็นข้อบกพร่องประการสำคัญ
กว่าอื่น

ด้วยเหตุนี้ครูจึงคิดว่าควรมี “ระเบียบ” ไว้เพื่อเป็นจุดหมายปลายทาง

จึงแยกแยะปฏิบัตคือ “ระเบียบ” เดี่ยวต่างหาก จะว่าไปแล้ว วิช^{๑๑}สอนท^{๑๑}เป็น
การประกันความดี^{๑๑}เร^{๑๑}ของวินัยอย่างแน่นอ^{๑๑}น^{๑๑}ที่สุด ระเบียบและค^{๑๑}ธรรม^{๑๑}ท^{๑๑}เป็น
สิ่งคู่กันไปในการสอนตามธรรมชาติ ซึ่งจะทำให้เด็กเกิดปัญหาที่จำ^{๑๑}ค^{๑๑}ญ^{๑๑}ๆ และ
ต่อให้เขา^{๑๑}ก^{๑๑}ด^{๑๑}า^{๑๑}ว^{๑๑}บ^{๑๑}ปัญหาเหล่านั้นได้อย่างสะดวกและเสรี เมื่อน^{๑๑}ก^{๑๑}ถึง^{๑๑}ความ^{๑๑}ด^{๑๑}ม^{๑๑}พ^{๑๑}น^{๑๑}
ระหว่าง^{๑๑}การ^{๑๑}มี^{๑๑}วินัย^{๑๑}กับ^{๑๑}ความ^{๑๑}ดี^{๑๑}เร^{๑๑}ในการ^{๑๑}สอน^{๑๑}แล้ว ครู^{๑๑}ไม่^{๑๑}ควร^{๑๑}จะ^{๑๑}ใช้^{๑๑}วินัย^{๑๑}อย่าง
หย่อน^{๑๑}ๆ ค^{๑๑}ึง^{๑๑}ๆ ยิ่ง^{๑๑}ไป^{๑๑}กว่า^{๑๑}จะ^{๑๑}ช่วย^{๑๑}ให้^{๑๑}เด็ก^{๑๑}มี^{๑๑}การ^{๑๑}ควบคุม^{๑๑}ทาง^{๑๑}สังคม^{๑๑}และ^{๑๑}มี^{๑๑}การ^{๑๑}แนะ^{๑๑}แนว
ตัว^{๑๑}เอง

สิ่ง^{๑๑}จำ^{๑๑}ค^{๑๑}ญ^{๑๑}อีก^{๑๑}อย่าง^{๑๑}หนึ่ง ก^{๑๑}คือ^{๑๑}ครู^{๑๑}ไม่^{๑๑}ยอม^{๑๑}รับ^{๑๑}เครื่อง^{๑๑}ด^{๑๑}อ^{๑๑}ท^{๑๑}จะ^{๑๑}ช^{๑๑}ก^{๑๑}จ^{๑๑}ง^{๑๑}ให้^{๑๑}เกิด^{๑๑}วินัย^{๑๑}
ด^{๑๑}อื่น^{๑๑}จะ^{๑๑}ปล^{๑๑}ด^{๑๑}ก^{๑๑}ให้^{๑๑}เกิด^{๑๑}การ^{๑๑}ควบคุม^{๑๑}ทาง^{๑๑}วินัย^{๑๑} ซึ่ง^{๑๑}เป็น^{๑๑}ท^{๑๑}บ^{๑๑}ร^{๑๑}อง^{๑๑}ก^{๑๑}น^{๑๑}ท^{๑๑}ว^{๑๑}ไป^{๑๑}แล้ว

สิ่ง^{๑๑}ที่^{๑๑}ควร^{๑๑}ระ^{๑๑}ว^{๑๑}ง^{๑๑}ก^{๑๑}คือ^{๑๑}ว่า ครู^{๑๑}ไม่^{๑๑}ควร^{๑๑}จะ^{๑๑}เพิก^{๑๑}เฉย^{๑๑}ต่อ^{๑๑}ความ^{๑๑}ประ^{๑๑}ด^{๑๑}ง^{๑๑}ค^{๑๑}ของผู้^{๑๑}ปกครอง
ท^{๑๑}ว่า “ครู^{๑๑}จะ^{๑๑}ต้อง^{๑๑}ช่วย^{๑๑}ให้^{๑๑}บุตร^{๑๑}ห^{๑๑}ต^{๑๑}าน^{๑๑}ของ^{๑๑}เขา^{๑๑}เป็น^{๑๑}พล^{๑๑}เม^{๑๑}ือง^{๑๑}ท^{๑๑}ม^{๑๑}วินัย^{๑๑}” ความ^{๑๑}ประ^{๑๑}ด^{๑๑}ง^{๑๑}ค^{๑๑}
เช่น^{๑๑}เป็น^{๑๑}ความ^{๑๑}ประ^{๑๑}ด^{๑๑}ง^{๑๑}ค^{๑๑}ท^{๑๑}นา^{๑๑}ซ^{๑๑}ม^{๑๑}เซ^{๑๑}ย^{๑๑} แต่^{๑๑}อย่าง^{๑๑}ไร^{๑๑}ก^{๑๑}ด^{๑๑}ใน^{๑๑}การ^{๑๑}ท^{๑๑}จะ^{๑๑}มี^{๑๑}วินัย^{๑๑}น^{๑๑}คน^{๑๑}ร^{๑๑}ม^{๑๑}
ความ^{๑๑}ร^{๑๑}บ^{๑๑}ผิ^{๑๑}ด^{๑๑}ซ^{๑๑}บ^{๑๑}ท^{๑๑}จะ^{๑๑}ใช้^{๑๑}ว^{๑๑}ร^{๑๑}ท^{๑๑}ก^{๑๑}ค^{๑๑}อ^{๑๑}ง^{๑๑}ทาง^{๑๑}จิต^{๑๑}วิ^{๑๑}ทยา^{๑๑}และ^{๑๑}สังคม^{๑๑}วิ^{๑๑}ทยา^{๑๑}

๓. สภาพ^{๑๑}ท^{๑๑}ม^{๑๑}อ^{๑๑}ท^{๑๑}ร^{๑๑}พ^{๑๑}ล^{๑๑}เห^{๑๑}น^{๑๑}อ^{๑๑}พ^{๑๑}ด^{๑๑}ิ^{๑๑}ก^{๑๑}ร^{๑๑}ม^{๑๑}ของ^{๑๑}เด็ก^{๑๑}ห^{๑๑}น^{๑๑}ู^{๑๑}ม^{๑๑}สาว

ส^{๑๑}ถ^{๑๑}าน^{๑๑}ะ^{๑๑}ท^{๑๑}าง^{๑๑}สัง^{๑๑}ค^{๑๑}ม^{๑๑}และ^{๑๑}ส^{๑๑}ร^{๑๑}ม^{๑๑}ฐ^{๑๑}ก^{๑๑}ิ^{๑๑}จ^{๑๑}ของ^{๑๑}เด็ก^{๑๑}ห^{๑๑}น^{๑๑}ู^{๑๑}ม^{๑๑}สาว ในการ^{๑๑}แนะ^{๑๑}แนว^{๑๑}พ^{๑๑}ด^{๑๑}ิ^{๑๑}ก^{๑๑}ร^{๑๑}ม^{๑๑}
ก^{๑๑}ร^{๑๑}ม^{๑๑}ให้^{๑๑}เด็ก^{๑๑}ห^{๑๑}น^{๑๑}ู^{๑๑}ม^{๑๑}สาว^{๑๑}ด^{๑๑}ว^{๑๑}ย^{๑๑}ว^{๑๑}ิ^{๑๑}ร^{๑๑}ท^{๑๑}ณ^{๑๑}ด^{๑๑}า^{๑๑}น^{๑๑}ี้ ครู^{๑๑}ควร^{๑๑}จะ^{๑๑}รู้^{๑๑}ว่า^{๑๑}พ^{๑๑}ด^{๑๑}ิ^{๑๑}ก^{๑๑}ร^{๑๑}ม^{๑๑}ของ^{๑๑}แต่^{๑๑}ละ
บุ^{๑๑}ค^{๑๑}ค^{๑๑}ด^{๑๑}เป็น^{๑๑}ผล^{๑๑}ของ^{๑๑}แรง^{๑๑}ด^{๑๑}ัน^{๑๑} (force) ห^{๑๑}ด^{๑๑}ย^{๑๑}อย่าง^{๑๑}ใน^{๑๑}ช^{๑๑}ุม^{๑๑}น^{๑๑}ุ^{๑๑}ม^{๑๑}ซ^{๑๑}น^{๑๑} ซึ่ง^{๑๑}อาจ^{๑๑}แ^{๑๑}ด^{๑๑}ด^{๑๑}ง^{๑๑}แต่^{๑๑}
ละ^{๑๑}อย่าง^{๑๑}หรือ^{๑๑}ห^{๑๑}ด^{๑๑}ย^{๑๑}อย่าง^{๑๑}ร^{๑๑}วม^{๑๑}ก^{๑๑}น^{๑๑}ก็^{๑๑}ได้ แรง^{๑๑}ด^{๑๑}ัน^{๑๑}บาง^{๑๑}อย่าง^{๑๑}คือ^{๑๑}ท^{๑๑}าง^{๑๑}เค^{๑๑}ร^{๑๑}ม^{๑๑}ฐ^{๑๑}ก^{๑๑}ิ^{๑๑}จ^{๑๑} อย่าง^{๑๑}
อื่น^{๑๑}ๆ มี^{๑๑}ราก^{๑๑}ฐ^{๑๑}าน^{๑๑}มา^{๑๑}จาก^{๑๑}ค^{๑๑}ิ^{๑๑}ส^{๑๑}ท^{๑๑}ร^{๑๑}ม^{๑๑}ของ^{๑๑}ช^{๑๑}ุม^{๑๑}น^{๑๑}ุ^{๑๑}ม^{๑๑}ซ^{๑๑}น^{๑๑} ร^{๑๑}วม^{๑๑}ท^{๑๑}ง^{๑๑}มา^{๑๑}ค^{๑๑}ร^{๑๑}ฐ^{๑๑}าน^{๑๑}ความ^{๑๑}ประ^{๑๑}พ^{๑๑}ด^{๑๑}ิ^{๑๑}ก^{๑๑}
ต่าง^{๑๑}ๆ ของ^{๑๑}เด็ก^{๑๑}ห^{๑๑}น^{๑๑}ู^{๑๑}ม^{๑๑}สาว^{๑๑}ด^{๑๑}ว^{๑๑}ย^{๑๑}

ชุมชนนั้นมักจะคิดว่า การที่เด็กเกิดมีความขัดแย้งกันระหว่างความนึกคิดกับการแสดงออกนั้นเป็นสิ่งที่น่าชมเชย ถ้าเกณฑ์แห่งความดีใจของชุมชนนั้นเป็นความสมบูรณ์ทางวัตถุ เด็กหนุ่มสาวซึ่งคิดว่าครอบครัวของเขาไม่สามารถมรยณศราคาราแพงๆ หรือมีบ้านอยู่ในเขตที่ทันสมัยในเมืองได้ ก็จะเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอย่างรุนแรง หรือเด็กที่มีความเยือกหยิ่งว่าครอบครัวของเขาถึงของต่าง ๆ ซึ่งเพื่อนของเขาไม่มี เช่นรถไม้ดีเหมือนกัน ความเหลื่อมล้ำเหล่านี้อยู่ในชุมชนเด็ก ๆ เป็นจำนวนมาก แม้ว่าชุมชนเหล่านั้นไม่มีคนซึ่งรวยมากหรือจนมาก แต่ความแตกต่างกันนั้นก็ทำให้เด็กหนุ่มสาวที่มีความรู้สึกไวต่อเอาเป็นของจริงจัง เพราะต้องการให้เด็กในกลุ่มเดียวกันรู้จักเขา

อุดมคติ และความเข้าใจ ในความยุติธรรม ของเด็กหนุ่มสาว ทำให้เขาไม่เอาใจใส่ต่อความเหลื่อมล้ำที่จอมปลอมระหว่างคนและคิดค้นคนโดยถือเอาความดีเป็นเกณฑ์ แต่ชุมชนนั้นมีทัศนคติตรงกันข้ามกับอุดมคติของเด็กหนุ่มสาวและถ้าพิจารณาดูตามบุคลิกลักษณะถึงเรื่องความแตกต่างกันในเรื่องทรัพย์สินสมบัติแล้ว เด็กหนุ่มสาวก็จะมีความคิดอันเป็นเหตุให้เกิดพฤติกรรมของเขาได้ในชุมชนใดซึ่งบุคลิกลักษณะเป็นมาตรฐานของคนคืออย่างมากมายแล้ว เด็กแต่ละคนในชุมชนนั้นมักจะคบกันเพราะถือฐานะทางเศรษฐกิจเป็นเกณฑ์ ถ้าใครมีแรงดันทางบุคลิกลักษณะหรือลักษณะจะเป็นผู้นำ ก็จะถูกกีดกันออกและเสียเปรียบในกิจกรรมต่าง ๆ คือไปเป็นตัวอย่างที่เด็กหนุ่มสาวรู้สึกลำบากใจในสภาพที่ไม่น่าพอใจของเพื่อนมากนักน้อยเพียงไร นิสิตหญิงในวิทยาลัยแห่งหนึ่งเล่าว่า เมื่อเขาเข้าไปอยู่ในกลุ่มเพื่อนหญิงชายแล้วเขารู้สึกว่าตัวเขาดีกว่าผู้อื่นอย่างมาก เพราะเขารู้สึกว่าบ้านของเขาไม่ใหญ่และไม่อยู่ในเขตที่ดี

เหมือนบ้านของเพื่อน และมีเด็กชายในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งรู้จักยายบ้าน
และเพื่อนบ้านของเขามาก คราวใดที่เพื่อนของเขาไปส่งเขาเมื่อเลิกงานที่
โรงเรียนแล้ว เขามักจะตั้งเตี้ยจากรถเมื่อดังคึกใหญ่ๆ ก่อนที่จะถึงบ้าน
ของเขา

เด็กในโรงเรียนมัธยมเป็นจำนวนมาก ต้องเผชิญกับความยุ่งใจในการที่
พยายามและทนเสียเงินมากมายเป็นค่ากิจกรรมในสังคมทุกวันนี้ ครครจะรู้
ว่าเงินจะต้องใช้เป็นค่ากิจกรรมนั้น เป็นเงินมากสำหรับชุมชนชนเผ่าและ
มากกว่าในสมัยก่อน ทั้งโรงเรียนและชุมชนมีความรับผิดชอบอย่างเต็มที่
ที่จะจัดหาโอกาสที่จะให้เด็กหนุ่มสาวได้หย่อนอารมณ์ ด้วยค่าใช้จ่ายที่น้อยที่สุด
บางโอกาสเป็นการสมควรที่เขาจะต้องหางานทำนอกเวลาเรียนเพื่อหารายได้ด้วย

เด็กเกรเทรวมกันเป็นกลุ่ม อาจเป็นผลของเรื่องเศรษฐกิจและสังคมทาง
บ้าน เป็นสังคมนิยมดัดจริตเด็ก "เหลื่อขอ" หรือเด็กที่ถูกควาบาตรจะปะทะ
กับเด็กถูกคณม้งอย่างรุนแรง นักการศึกษาในเรื่องเด็กเกรเชื่อว่าการศึกษา
ไม่สามารรถดึงของเหมือนกับเพื่อนๆ เป็นคนเหตุแห่งความผิดต่างๆ เกือบแก่
เรื่องทรัพย์สินบุคคล

ครูจึงควรมีความรับผิดชอบที่จะช่วยเด็กหนุ่มสาวให้เข้าใจ ถึงคุณค่าที่ถูก
และจำเป็นเหมือนกันที่โรงเรียนจะต้องอบรมนักเรียน ให้รู้จักศึกษาผู้ใหญ่ใน
ชุมชนชนเผ่าอะไรเป็นรากฐานที่แท้จริง ที่จะให้เกิดบุคลิกภาพที่นานับถือสำหรับ
มนุษย์

ผู้ใหญ่ในชุมชนมักวิพากษ์วิจารณ์กิจกรรมของเด็กหนุ่มสาวมากเกินไป
ไป การที่เด็กไม่คิดอย่างมีความคิดเห็นของผู้ใหญ่มักถูกหาว่าเกะจกรวนหรือ

ถกกันว่าร้ายต่าง ๆ ดังนั้นเด็กก็จะเกิดปฏิกิริยาตามธรรมชาติ คือมีความ
รู้สึกเป็นศัตรูกับผู้อื่นใหญ่ ซึ่งเป็นการยากมากที่ครูจะแก้ไขให้เกิดความเข้าใจใน
เรื่องการตัดสินใจและผลและความประพฤติที่ผิดเช่นนั้น

ในชุมชนชนหลายแห่งมีผู้ใหญ่ที่ประพฤติไม่ดีทำตัวอย่างไม่ดี จึงเป็นผล
ให้เด็กทั้งหญิงชายเอาอย่าง ความประพฤติอย่างชด้าของผู้ใหญ่เหล่านั้นอยู่
รอบตัวเด็ก เราจึงให้เด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะอยากทำตามบ้าง

สุขภาพทางร่างกายและพัฒนากายแห่งสุขภาพทางร่างกาย ตามที่ได้
ศึกษาจากทะเบียนในโรงเรียนต่างๆ ปรากฏว่าอย่างน้อยหนึ่งในสามของนักเรียน
มีความพิการและเจ็บป่วยอย่างร้ายแรง อีกสองส่วนนั้นมีเพียงเล็กน้อย
ลักษณะการทางสติปัญญา สังคม ขารมณ และร่างกาย มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ความเจริญเติบโตของเด็กอย่างมาก การพิจารณาและปฏิบัติคือความพิการทาง
ร่างกายเป็นสิ่งสำคัญซึ่งจะต้องมีไว้ในโครงการการศึกษา ปัญหาทางการเรียน
และพฤติกรรมส่วนมากสืบมาโดยตรงจากความพิการของเด็ก ความรู้สึกที่ว่า
ไม่เต็มประกอบทางร่างกายมักเป็นผลให้เกิดการวางตัวไม่เหมาะสมแก่สังคม เกิด
ความน้อยเนื้อต่ำใจและรู้สึกว่าต้องหาทางชดใช้จนเกินไป ดังนั้นความจริง
ทีเดียว โดยเฉพาะเด็กที่พิการมากจนเป็นที่ขัดขวางเขาไม่ให้ร่วมเล่นกับ
เด็กอื่น

ปัญหาทางวินัยอีกมากมายที่เกิดขึ้นแก่เด็กที่มีอาการระดับกระด้างเพราะ
ต่อม (endocrine glands) ในร่างกายทำงานมากเกินไป การที่ไม่ได้อาหาร
ดี คาหุไม่ดี เป็นโรคผิวหนัง อาจทำให้เด็กเกิดความไม่พอใจในสภาพของ
โรงเรียนได้

เมื่อครูไม่หวังเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณารักษาโรคแล้ว ก็ควร
 สามารถรู้อาการของเด็กที่ไม่ได้อาหารดี มีสีมอและร่างกายไม่แข็งแรง
 ซึ่งทำให้เด็กเกิดความไม่พอใจและวางตัวเข้ากับผู้อื่นไม่ได้ และครูจะต้องไ้
 พยายามที่จะสังเกตอาการผิดปกติของเด็กที่ผิดปกติ และรีบแจ้งเรื่องเหล่านี้ให้
 แพทย์ผู้ชำนาญทราบ การจัดที่นั่งให้เหมาะสม ให้มีแสงสว่างพอ การจัด
 อาหารกลางวันร้อนๆ และการสอนเรื่องสุขภาพเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญต้องดำเนิน
 ที่โรงเรียนควรจัดเพื่อเป็นการรับผิดชอบต่อสวัสดิการแห่งสุขภาพของนักเรียน

ความสำคัญของแรงขับ (drive) พฤติกรรมของเด็ก เจ้าหน้าที่ได้
 กำหนดว่า ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ของปัญหาทางวินัยเกิดจากประวัติด่วนตัวของเด็ก
 แต่ละคน และการสร้างจิตวิทยาของชุมชน การที่จะเข้าใจถึงพฤติกรรมของ
 เด็กหนุ่มสาวคือการพิจารณาถึงแรงขับซึ่งทำให้เกิดการกระทำของแต่ละบุคคล
 กิจกรรมของมนุษย์เราหลายอย่างเกี่ยวกับสภาพทางร่างกาย ในเรื่องอวัยวะ
 ต่างๆ เช่น ความหิวความกระหายเป็นแรงขับทางชีววิทยาที่สำคัญที่สุด คือไป
 เป็นรายชื่อแรงขับซึ่ง Percival M. Symonds เขียนไว้

๑. ความจำเริญในการกระทำ : ในการเรียนในโรงเรียน ในการกีฬา
 ในการสังคม ในการเป็นผู้นำ ในกิจ
 กรรมนอกหลักสูตร และในบุคลิกภาพ
๒. ความเห็นดีเห็นชอบ : จากครู จากพ่อแม่ จากเพื่อนฝูงใน
 ความสามารถและความประพฤติของเด็ก
๓. ความรู้ ดีกว่าได้มีด้วย : ในสโมสร ในคณะที่เกร ในโรงเรียน
 ในบ้าน ในหมู่เพื่อนฝูง ในหมู่นักกีฬา

๔. ความรู้ ดักปลอดภัย : ในบ้าน ในการทำงานที่โรงเรียน ในหมู่เพื่อน
ฝูง ในการเล่นกีฬา ในกิจกรรมทางสังคม
ในบุคลิกภาพ และในการได้รับรองจากผู้อื่น
ในทางเศรษฐกิจ

๕. ประสิทธิภาพใหม่ ๆ : ในการท่องเที่ยว ในการใช้จ่ายเงิน ในการคิด
อะไรใหม่ ๆ ขึ้น ในการสำรวจ ในการได้
เพื่อนใหม่ ในการได้งานครั้งแรกหรืองานใหม่
ในกิจกรรมทางสังคม ในการเปลี่ยนแปลงใน
โรงเรียน ในงานประจำวัน ในการหนีโรงเรียน

ผู้เชี่ยวชาญโรคทางจิตเข้าใจว่า การห้ามไม่ให้เด็กทำอะไรที่เขาอยากทำ
เป็นสภาพหนึ่งซึ่งเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากทางอารมณ์ ความผิดหวังในโรง
เรียนทำตายวิธีทางแห่งการเรียนรู้ ความผิดหวังบางครั้งบางครั้งทำให้เกิดความ
ลำบากใจ ความผิดหวังบ่อย ๆ ทำให้เกิดความเสียใจมาก ความผิดหวังแล้ว
ผิดหวังเล่าทำให้เกิดผลร้ายอย่างแก้ไขไม่ได้แก่บุคลิกภาพของเด็ก การกระทำ
ที่ไม่ฉลาดของครูอย่างหนึ่งก็คือ ต้องการหรือหวังให้เด็กทำงานที่เขาไม่
สามารถทำได้ งานซึ่งง่ายเกินไปสำหรับเด็กก็เป็นอันตรายอยู่มากเหมือนกัน
เด็กจะเกิดความโกรธ และความเบื่อหน่ายเป็นการฉันทของคอบตามธรรมชาติ

ในการที่ครูพยายาม ช่วยเด็กให้วางตัว ให้เหมาะแก่สภาพ ซึ่งเด็กไม่
สามารถทำได้นั้น ครูไม่ควรจะทำให้เด็กตั้งใจในเรื่องที่เขาจะทำได้โดยความ
ลำบากโดยบอกกับเด็กว่า “จงพยายามให้ยิ่งขึ้น” หรือบอกว่า “พ่อแม่ของ
เธอต้องการให้เธอทำให้สำเร็จ” แต่ครูควรจะช่วยแก้ปัญหาที่เกิดจากอารมณ์ได้

เป็นอย่างดี โดยช่วยให้เขาเข้าใจถึงความลำบากของเขา และหาสิ่งกระตุ้นอื่นที่จะทำให้เกิดการกระทำที่เขาพอใจมาแทน ครูไม่ควรจะทำให้เด็กทำอะไรไม่เต็มใจด้วยความรู้สึกไม่ดีต่อหน้าเพื่อน ๆ ของเขา บางทีเด็กจะรู้สึกว่าการที่เขาเสียเปรียบที่สุดก็คือ ความยุ่งยากที่หมกมุ่นปรองดองมาภายหลัง

ตามธรรมชาติเด็กมักมีความต้องการอย่างรุนแรงในเรื่องพฤติกรรมของเขา ครูควรอบรมให้รู้จักระบอบอารมณ์เสียแต่เมื่อเรียนอยู่ในโรงเรียน การสอบไล่และวิธีให้คะแนน ซึ่งใช้อยู่ในโรงเรียนหลายแห่ง เป็นข้อเสียหยาบแก่การอบรมให้เกิดความเชื่อในตนเอง และความรู้สึกปลอดภัย ทั้งสองอย่างนี้สำคัญต่อสุขภาพทางจิตใจ ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจซึ่งเกิดขึ้นจากทางบ้านและทางโรงเรียน มักจะกลายเป็นต้นเหตุแห่งความกตัญญูที่ไม่ประโยชน์ เป็นการตีตรอนเด็กมิให้มีความสามารถในทางสังคมและอาชีพ

ความสามารถทางสมองกับพฤติกรรมของเด็ก ความยุ่งยากทางวินัยอย่างร้ายแรง มักจะเป็น การแสดงผลของการบรรลุมaturity ของสมองของเด็กแต่ละคน (mental maturity) เด็กซึ่งมีเชาวน์ดี จะอยู่ในอำนาจการแนะนำของผู้อื่นโดยปราศจากการพิจารณาว่าควรหรือไม่ เขาไม่เข้าใจถึงความเกี่ยวข้องต่าง ๆ ในเรื่องพฤติกรรมของนักเรียน เด็กซึ่งมีเชาวน์ดีเท่าไรก็ยังมีความสามารถที่จะเรียนจากประสบการณ์ของเขา หรือของผู้อื่นได้น้อยลงเท่านั้น ปัญหาทางวินัยเป็นจำนวนมากเกิดจากเด็กที่มีเชาวน์สูง ถ้าโรงเรียนไม่สามารถหาหนทางอื่นให้เด็กฉลาดแสดงความสามารถทางสมองแล้ว ความเบื่อหน่ายและความซุกซนก็จะเป็นเหตุให้หาทางออกในการประพฤติไม่ดี ดังนั้น การที่จะให้เด็กมีความประพฤติอยู่ในระดับสูงนั้น ต้องขึ้นอยู่กับนักเรียนประสบการณ์

เรื่องความยุ่งยากต่าง ๆ มากบ้างน้อยบ้าง ซึ่งเหมาะแก่มาตรฐานและชนิด
ของเขาคนหนึ่งของเขา

ปัญหาเรื่องวินัยในโรงเรียนเกี่ยวข้องกับบ้านและครอบครัว ตั้งแต่
ด้อมทางบ้านมีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมของเด็กหนุ่มสาวอยู่มาก พฤติกรรมของ
เด็กหนุ่มสาวแสดงมาตรฐานความประพฤติของบิดามารดาของเขา เหมือนกับ
คำพิพากษาของเราว่า “ดูข้างให้ดูหาง ดูนางให้ดูแม่” ถ้าบิดามารดาถ่ายทอด
นึกคิดหรือปล่อยให้เด็กมีอิสระที่จะทำอะไรได้ เด็กก็นำสิ่งเหล่านั้นไปแสดง
ความสามารถในการรับผิดชอบที่โรงเรียน นี่เป็นสิ่งที่สำคัญ การไม่ปรองดอง
กันในครอบครัว ซึ่งเกิดจากพ่อแม่มีความเห็นไม่ตรงรอยกันในเรื่องที่น่า
ต่าง ๆ หรือเรื่องวินัยทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่ยุ่งยากและไม่มั่นคง การไม่ปรอง
ดองกันและการทะเลาะกันในบ้านซึ่งเกิดจากสาเหตุในทางการเงิน หรือการไม่มี
ความเห็นต้องกันนั้น เป็นผลให้เกิดความยุ่งยากในทางอารมณ์ของเด็ก

เด็กที่เห็นพหุรอนของฉลาดกว่าหรือเป็นทริคของทางบ้านมากกว่าอาจทำให้
รู้สึกขุ่นเคือง และเกิดความรู้สึกอยากปล่อยอะไรไปตามเรื่อง หรือไม่รู้สึก
อายและเสื่อมเสียเกียรติ เด็กซึ่งเป็นลูกของคนต่างชาติหรือชาติเด็ก ๆ ซึ่งถูก
แสดงให้เห็นว่าแตกต่างจากผู้อื่น อาจเผชิญกับปัญหาในการที่จะทำตัวให้เป็น
พอใจของหมู่ชนนักเรียนในโรงเรียน เขาอาจจะได้รับความละอายใจอย่างมาก
ต่อปฏิกิริยาตามธรรมชาติของเด็กอื่น ๆ ที่แสดงต่อเขา และพยายามเอาตัวออก
ห่างพวกเหล่านั้นเพราะรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ

การที่เด็กมีอารมณ์คงเครียดซึ่งเกิดจากสภาพทางบ้าน มักจะทำให้เขา
ได้ด้วยการช่วยให้เขาเข้าใจถึงสถานะซึ่งเกี่ยวข้องของต่าง ๆ ในพัฒนาการของเขา

การค้นหากับผู้ปกครอง และการอภิปรายเรื่องพฤติกรรมของเด็กในที่ประชุมสมาคมผู้ปกครองและครูเป็นผลดีมาก หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ควรให้โอกาสในการอภิปรายถึงการเลี้ยงดูเด็กด้วย

สภาพของชุมชนมีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมของนักเรียน การช่วยให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นสมาชิกที่ดีของสมาคมเป็นงานสำคัญของชุมชน คือไปเป็นการทดสอบ (test) เพื่อจะรู้ว่าชุมชนได้มีความสนใจต่อสวัสดิภาพของเด็กในท้องถิ่นของตน และได้จัดการป้องกันเด็กให้พ้นจากลักษณะอันไม่พึงปรารถนาในชีวิตของชุมชน ในข้อต่อไปนี้อย่างไรบ้าง

๓. การไม่ยอมให้ผู้อื่นทำตามใจชอบ และเป็นอริกัน ในชุมชนอันเป็นเหตุให้เกิดการดูหมิ่นสิทธิของผู้อื่น

๒. การอุตสาหกรรมในชุมชนซึ่งไม่เอาใจใส่ต่อกฎหมาย ว่าด้วยเรื่องการทำงานของเด็ก

๓. สภาพของบ้านที่ยากจน และท้องถิ่นที่สกปรกและมีพฤติกรรมที่ไม่ดี

๔. เจ้าหน้าที่ศาลเด็ก ที่ไม่สามารถจะรู้ถึง ความต้องการ และปัญหาของเด็ก

๕. การอำนวยความสะดวก ในการหย่อนอารมณ์ให้แก่ชุมชนทั้งหมด ไม่พอเพียง จึงเป็นเหตุให้เด็กไม่นำดีที่เป็นประโยชน์หรือเป็นเหตุให้แสวงหาความเพลิดเพลินจากสภาพแวดล้อมที่ทำให้เกิดอุปนิสัยอันไม่ดีงาม

๖. โรงภาพยนตร์ที่แสดงภาพยนตร์ซึ่งแสดงแก่เด็ก

๗. ร้านซึ่งแสดงหรือขายหนังสือที่หยาบ โดน

๘. โรงแรมซึ่งขายเหล้าให้เด็ก ๆ

ก็เมื่อโรงเรียนเป็นองค์การ ที่สำคัญ แห่งชุมชน ในการช่วยเด็กหนุ่มสาว โรงเรียนก็ควรจะเป็นผู้นำในการร่วมมือกับภาระงานของประชาชน การศาสนาและการจัดโครงการเกี่ยวกับสังคม ที่จะทำให้เกิดการร่วมมือกัน ทำให้สวัสดิภาพของเด็กดีขึ้น ครูควรจะทำตัวให้เป็นประโยชน์ในทุกโอกาสที่จะช่วยให้ชุมชนมีความสนใจต่อความต้องการของเด็กหนุ่มสาว และมีการร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ของเขา

ปัญหาทางวินัยเกี่ยวกับกิจกรรมในเวลาว่าง ปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กหนุ่มสาวหลายอย่าง เกิดจากกิจกรรมที่เกิดขึ้นในเวลาว่างงาน ชุมชนหลายแห่ง ไม่อำนวยความสะดวก ในการหย่อนใจ เพียงพอ แก่ความต้องการของเด็กหนุ่มสาว และมักไม่ได้รับคำแนะนำให้เหมาะสมในเรื่องกิจกรรม บางที่ข้อบกพร่อง ยิ่งใหญ่ ของชุมชน ของชาวอเมริกัน คงจะอยู่ที่ขาดการวางแผนการติดต่อ ให้เด็กหนุ่มสาวได้หย่อนอารมณ์ทั้งในและนอกโรงเรียน การที่โรงเรียน ไม่สามารถ จัดให้เด็ก มีการหย่อนอารมณ์ ที่เป็นประโยชน์ ในเวลาเย็น และวันเสาร์วันอาทิตย์ได้นั้น เป็นการแก้ตัวที่ฟังไม่ขึ้นเลย

เด็กบางคนอาจมีความรู้ ดังดำใจ ในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เด็กชายบางคนอาจจะ หาความหย่อนใจได้เล็กน้อย จากการดูภาพยนตร์ หรือ มหรสพอย่างอื่น เขาอาจจะไม่เป็นนักอ่านหรือนักกีฬา หรืออาจไม่มีความสนใจในงานอดิเรกที่เป็นประโยชน์ การที่เด็กข้องุ้มกับเด็กเกเรนั้นอาจกลายเป็นเหตุให้เขาได้รับความยุ่งยากภายหลัง

ครมมีความรับผิดชอบ ที่จะช่วยให้เด็กหนุ่มสาวมีความสามารถที่จะร่วมในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์กับผู้อื่น เพื่อให้ได้ความสนุกสนาน ครูควรจะแนะนำ

ให้เด็กรู้จักหย่อนอารมณ์ในทางที่ดีซึ่งเป็นประโยชน์แก่ชุมชนของเขา และควรจัดให้นักเรียนทุกคนมีประสบการณ์ในการเข้าค่าย และจัดเป็นโครงการการศึกษาเกี่ยวกับความรับผิดชอบ เป็นการจำแนกมากที่ควรจัดให้นักเรียนมีการท่องเที่ยวและเข้าประจำค่ายร่วมกันอย่างสนุกสนาน เมื่อไม่นานมานี้ มติรัฐนิวยอร์กได้ออกกฎหมายให้โรงเรียนประจำตำบลทุกแห่ง จัดให้นักเรียนมีการเข้าประจำค่ายเป็นส่วนสำคัญในหลักสูตร

พรรคพวก (group) มีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมของเด็กแต่ละคน ปัญหาเรื่องวินัยในโรงเรียนซึ่งเกิดขึ้นเพราะเด็กคนเดียวเป็นเหตุหนึ่ง เป็นจำนวนร้อยละไม่เท่าไร พฤติกรรมของเด็กขึ้นอยู่กับพรรคพวกที่เขาอยู่มาก พรรคพวกที่มีศีลธรรมต่ำมักจะเป็นส่วนประกอบที่เป็นเหตุให้เด็กแต่ละคนมีพฤติกรรมชั่ว การศึกษาเรื่องจิตวิทยาของหมู่เด็กในโรงเรียนอาจจะช่วยแสดงถึงส่วนประกอบที่ทำให้เด็กแต่ละคนเกิดความประพฤติที่เข้ากับสังคมไม่ได้

ในการวิเคราะห์หลังการแบ่งนักเรียนเป็นหมู่ (group) Sheviakov และ Redl ได้เสนอส่วนประกอบ ๖ ข้อ ซึ่งอาจจะทำให้เด็กมีความประพฤติที่ดี และโต้ตอบสังคมให้เหมาะสมดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ความไม่พอใจในกระบวนการแห่งการทำงาน (Work Process) บทเรียนอาจจะง่ายเกินไปที่จะให้นักเรียนแสดงความสามารถ ดังนั้นจึงเป็นเหตุให้นักเรียนไม่เอาใจใส่และเกิดความไม่พอใจ การกำหนดงานให้ทำอาจไม่ได้กะโครงการไว้อย่างดีในเรื่องความยากหรือวิธีทำ ในที่สุดกิจกรรมต่างๆ ส่วนมากเด็กก็ทำเสียแต่เวลา ไม่มีใครจะทำตามธรรมชาติของเด็กหนุ่มสาว

ข้อ ๒. การมีอารมณ์ขันเคืองในความสัมพันธ์ที่ไม่แน่นแฟ้น การ
 ทนกลืนอารมณ์ คงเครียดเพราะมีความรักหรือเกลียด เพื่อนฝูงอย่างรุนแรง
 นั้นอาจจะแก้ได้ด้วยให้ทำงานที่สนใจ การแข่งขันกันในหมู่คณะอาจเป็นเหตุให้
 เกิดความเคียดริ้นทางอารมณ์ การกระทบกันระหว่างครูกับนักเรียนมักเป็นเหตุ
 ให้นักเรียนเกิดการวางตัวไม่ถูกต้องในการทำงานในหมู่คณะของเขา

ข้อ ๓. ความยุ่งยากในบรรยากาศของหมู่คณะ คำว่า “บรรยากาศ
 ของหมู่คณะ” Sheviakov และ Redl ให้ความหมายไว้ว่า “ลักษณะความรู้สึก
 ชื่นแรกซึ่งมีอยู่ในชีวิตของเด็กในหมู่ อารมณ์ของทุกคนที่มีต่อคนอื่น ต่อการ
 งานและการจัดงาน คือหมู่คณะซึ่งรวมกันเป็นหน่วยหนึ่ง และต่อสิ่งภายนอก
 ต่าง ๆ รวมกันเข้าทั้งหมด” เขาได้ให้ตัวอย่างบรรยากาศของหมู่คณะชนิด
 ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ก. บรรยากาศที่เป็นการลงโทษ (Punitive climate) บรรยากาศ
 ซึ่งแสดงถึงส่วนสำคัญของประมุขของบรรยากาศของครู ซึ่งเด็กจะเห็นด้วยหรือไม่เห็น
 ด้วยก็ตาม เด็กจะเกิดท่าทีที่ไม่ชอบตรงต่อกันและต่อครู

ข. บรรยากาศแห่งการประทุพพิกิริยา (Emotional Blackmail
 Climate) ในสภาพการณ์เช่นนี้จะเกิดอารมณ์ที่ต้องอาศัยครูอย่างมาก และ
 จะมีการแข่งขันกันระหว่างเด็กที่ใกล้ชิดกับครู กับเด็กที่เห็นห่างกับครู

ค. บรรยากาศที่มีการแข่งขันกันอย่างเป็นศัตรู (Hostile Com-
 petition Climate) บรรยากาศเช่นนี้นักเรียนจะเกิดการแข่งขันทน
 อย่างทารุณ ผลักค่อว่าจะเกิดการไม่ร่วมมือกันในหมู่อย่างหนัก เด็กทั้งได้

รับผลสำเร็จมากเท่าไรก็ยังมีความรู้สึกว่าตนเหนือกว่าผู้อื่นมากจนเกินไป ส่วนเด็กที่ไม่ถึงขนาดก็จะรู้สึกอายและขมแพ้

ง. บรรยากาศแห่งการมีความภาคภูมิใจในหมู่ (Group Pride Climate) บรรยากาศเช่นตามพอเหมาะจะเป็นประโยชน์มากที่จะทำให้เกิดความรู้สึกว่า "เป็นพวกเรา" แต่ถ้ามามากเกินไปจะทำให้เกิดความเย่อหยิ่งในหมู่เด็กซึ่งไม่แสดงความรักดีต่อหมู่คณะอย่างจริงจัง อาจจะถูกเด็กในหมู่ข่มขู่และข่มเหง

ข้อ ๔. ข้อบกพร่องในการวางโครงการและจัดหัวหน้หมู่ ตลอดจนเวลาที่เด็กอยู่ในวัยหนุ่มสาว เขามีความต้องการที่จะให้ผู้ใหญ่ให้อิสรภาพแก่เขาทีละน้อยๆ ลักษณะบางอย่างที่โรงเรียนจัดขึ้นไม่สนองความต้องการของเด็ก คือ ก. การบังคับมากเกินไป ข. การวางโครงการมากเกินไป ค. การวางโครงการของหมู่คณะซึ่งไม่คำนึงถึงวัย, ภูมิภาวะ, พันเพ และความต้องการพิเศษของหมู่คณะ

ข้อ ๕. อารมณ์ตึงเครียดและเปลี่ยนแปลงในทันที เด็กอาจจะรู้สึกตื่นเต้นอย่างไม่น่าจะเป็นในการสอบได้ การแข่งขันกีฬา หรือเหตุการณ์อื่นของชุมนุมชน การที่เด็กมีความเบื่อหน่าย เพราะเกิดจากครูไม่สามารถจัดหางานที่น่าสนใจและสนุกสนานให้เด็ก เช่นเป็นเครื่องทำลายศีลธรรมของหมู่คณะได้อย่างมาก การเปลี่ยนแปลงโดยรวดเร็วทางความประพฤติ ทางหัตถวิชา ทางการนำ มักจะทำให้เด็กแต่ละคนและทั้งหมู่คณะเกิดความปั่นป่วนทางอารมณ์

ข้อ ๖. การจัดหมู่คณะ การแก้ไขข้อบกพร่องและปัญหาเรื่องวินัยจะดีขึ้นได้ก็เมื่อเด็กร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ของชีวิตในหมู่คณะ ข้อคิดที่สำคัญในการ

จัดนักเรียนเป็นหมู่คณะถกข้อ วิจัย พัฒนาการทางร่างกาย และสังคม บิดรภาพที่
เด็กได้รับทางบ้าน สติปัญญาความรู้ และฐานะทางเศรษฐกิจเกี่ยวกับสังคม

๔. วิธีการของวินัย

พัฒนาการแห่งการรู้จักรับผิดชอบต่อสังคมของเด็ก ครครควรใช้แรง
ดัน (forces) ในทางสังคมที่อยู่ในหมู่เด็กให้เป็นประโยชน์ เพื่อให้เด็กมีประ
สิทธิภาพในการพิจารณาถึงความสำคัญของการร่วมมือกัน การร่วมมือกันตาม
วิถีทางแห่งประชาธิปไตย คือ รู้จักรับและแบ่งความรับผิดชอบในสิ่งแวดล้อม
ทั่วไป อันเป็นรากฐานของการมีชีวิตอยู่ในสังคมแห่งประชาธิปไตย แต่ตะคน
ควรจะดำเนินอย่างเต็มที่ว่าการกระทำของเขาไม่ขัด แต่จะมีความสำคัญแก่ตัวเขา
เองเท่านั้น แต่จะมีผลถึงสิ่งแวดล้อมของคนอื่นในหมู่คณะด้วย

ในโรงเรียนนักเรียนควรได้รับโอกาส ในการเลือกและรับการช่วยเหลือใน
การแบ่งเป็นหมู่คณะ การให้เด็กนักเรียนสามารถเลือกวิชาเรียนตามความ
ประสงค์และโครงการของเขา และวางแผนทางของเขาโดยการแนะนำของครู
ในอันจะบรรลุผลสำเร็จ เขาจะพิจารณาเกี่ยวกับคำแนะนำ วิถีทางแห่งการเรียน
วิชาเรียน ตลอดจนการวัดผลด้วยกิจกรรมของเขาเอง ประโยชน์อันยิ่งใหญ่ที่
นักเรียนร่วมกันปกครองตัวเอง ก็คือเป็นการให้โอกาสแก่นักเรียนในการตัดสินใจ
ประชากรและคุณค่าของศีลธรรม เขาจะตัดสินใจได้มากขึ้นเพียงไรนั้นไม่สำคัญ
สำคัญอยู่ที่ทริยาอาการที่เขาแสดง ความลำบากในเรื่องเหล่านี้ก็คือว่าเขาได้ใช้
สติปัญญาและกระบวนการแห่งประชาธิปไตยไปได้ถูกต้องอย่างไร

การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดโรงเรียน บางทีจะไม่มองว่าการใด
 ในโรงเรียนมัธยมที่แสดงถึงความแตกต่างที่น่าสนใจระหว่างวิชาเก่ากับวิชาใหม่ใน
 การปกครองนักเรียนยิ่งไปกว่าการจัดตั้งนักเรียน (Student Council) การที่
 นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดโรงเรียนนั้นครูจะต้องรู้ว่าครูและนักเรียนได้มีความ
 สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ห่างไกลจากการปกครองที่ใช้อำนาจ การให้เด็กได้รับ
 ผลิตผลจะได้ผลก็เมื่อครูแน่ใจอย่างจริงจังแล้วว่า เด็กหนุ่มสาวสามารถจะทำให้
 เกิดวิธีที่จะควบคุมพฤติกรรมภายในของตนเองได้ และวิธีหนึ่งคือการควบคุม
 ภายนอกซึ่งครูและผู้ปกครองเป็นผู้คิดให้ทำ

ดังนั้นในการวางแผนการใดๆ ที่จะให้เด็ก มีการควบคุมตนเองให้ได้ผลนั้น
 ขั้นแรก ครูต้องเชื่อว่า เด็กในโรงเรียน มัธยม สามารถจัด กิจกรรมของตนเองได้
 ด้วยวิธีฉลาด นักเรียนควรจะได้รับความรับผิดชอบที่น้อย และมีผู้คอยช่วย
 เหลือแฉะแนวทางและคอยวัดดูผลแห่งการกระทำอยู่ เด็กหนุ่มสาวไม่ชอบวิธี
 ครูแต่งตั้งให้เป็นเชอ แต่ไม่เชอจริง

ในโรงเรียนหลายแห่ง นักเรียนมีความรับผิดชอบ ในพฤติกรรมของเขาใน
 ห้องเรียนต่าง ๆ ห้องประชุม ในชุมนุมต่าง ๆ และในการวางแผนโครงการ
 กีฬาต่าง ๆ การที่นักเรียนรวมกันเช่นนี้ครูต้องช่วยแนะนำระดับประกอบจึงจะ
 ได้ผล การที่ครูบัญชาการหรือไม่ยอมให้เด็กแสดงตัวเป็นผู้ นำนั้นไม่ทำให้เกิดผล
 เดย Douglass ได้แนะนำว่า นักเรียนมัธยมควรจะรับผิดชอบในเรื่องต่อไปนี้ได้

๑. ห้องประชุม

จัดรายการต่างๆ จัดตั้งประธาน จัดที่นั่ง

๒. ห้องเรียนพิเศษ

จัดสมุดจดเหตุ การณ์ ทนนักเรียน เข้า และ

ออกจากห้อง จำนวนผู้เข้าห้องเรียนและ
สิ่งอื่น ๆ

๓. ห้องสมุด จัดกระดานติดประกาศ การให้ยืมหนังสือ
การวางโครงการ
๔. การตั้งคน โครงการและรายละเอียดในการจัด และดำ
เนินการ
๕. คู่เก็บของ การมอบกุญแจ
๖. การรับแจ้งของหาย ตั้งด่านกักงานกลาง. การคิดประกาศแจ้ง
เรื่องราว
๗. การแลกเปลี่ยนหนังสือ วางแผนการ และรายละเอียด ในการจัดทำ
การระวางในเรื่องการเงิน
๘. การเข้าห้องเรียนไม่ทัน สถิตินักเรียนมาไม่ทัน การยกโทษ และ
การอนุญาตให้เข้าห้องเรียนได้
๙. ไฟและความปลอดภัย การวางแผนการและการฝึกซ้อม
๑๐. การหางานให้นักเรียน วางแผนการและจัดองค์การรับจ้างทำ
๑๑. การแนะนำในการเลือกตั้ง การเลือกบุคคลและวิธีแนะนำ
๑๒. ถิ่นนามหญ้าและกีฬา วางแผนการและกำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ
๑๓. การตั้งชุมนุมนักเรียน การเริ่มงาน การปกครอง และการจัดงาน

ในโรงเรียนมัธยมส่วนมากนับว่านักเรียนบางคนในชั้นมัธยม ๗ และ ๘ เป็น
“พี่ชายใหญ่” หรือ “พี่สาวใหญ่” ของเด็กชั้นต่ำ ๆ ครูควรเตือนนักเรียน
ชั้นใดที่มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความสนิทสนมกับนักเรียนอื่น มีความสนใจใน

อาชีวศึกษา มีอุปนิสัยดีเป็นที่ปรึกษาของนักเรียนทั่วไป ด้วยเหตุหลายประการ นักเรียนเด็กจะอพยพย้ายใหญ่หรือพลั่วใหญ่เป็นคนในอุดมคติของเขา ที่ปรึกษาเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนเด็ก ๆ เข้าใจเรื่องโรงเรียนดีขึ้น และทำตัวให้เหมาะสมแก่สภาพโรงเรียน ได้มาก และที่ปรึกษาเหล่านี้ควรจะมีการประชุมตั้งสัปดาห์ละครั้ง บ่อย ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและจัดรายการต่าง ๆ ให้ได้ผลดีขึ้นโดยมีครูเป็นผู้ช่วยเหลือ

นักเรียน ในโรงเรียน มัธยม บางแห่ง มีความรับผิดชอบ ในความประพฤติของเขาด้วยวิธีร่วมกันในการเชื่อถือกันโดยเกียรติยศ (honour system) วิธีให้เกียรติยศนี้สำคัญรูปการณ์ต่าง ๆ แต่วิธีคือสภาพและความร่วมมือของนักเรียนจะมีมากน้อยเพียงไร แต่ที่ตัดสินกันคือในการสอบได้โดยไม่ต้องมีครูคุมอย่างใกล้ชิด แต่อย่างไรก็ตามแผนการนี้จะขยายไปถึงการที่นักเรียนสามารถเรียนอยู่ในห้องตามใจชอบโดยไม่ต้องมีครูคุม หรือปล่อยให้ นักเรียนอยู่ในห้องอ่านหนังสือตามความต้องการของเขา ก็คงทำได้

การที่จะให้ระบบการให้เกียรติยศได้ผลดีนั้น ต้องมีสภาพการที่แน่นอนและครูคอยเอาใจใส่คอยดูแล สภาพการที่ดีสำคัญที่สุดมีดังต่อไปนี้

๑. จะต้องคงมาตรฐานความประพฤติที่ดีขึ้น และให้นักเรียนมีการอภิปรายถกเถียงกันจนนักเรียนทั้งหลายรับรองตามนั้น

๒. ให้มีการปฏิบัติที่ดีต่อกันจนเกิดเป็นประเพณีขึ้นทั้งโรงเรียน แต่ละคนจะรู้จักการควบคุมตนเอง และมีความซื่อสัตย์ต่อโรงเรียน

๓. ถ้านักเรียนคนใด หรือกลุ่มใด ควบคุมตนเอง หรือแนะนำ ตัวเอง ไม่ได้ จะถูกเพิกถอนสิทธิ์ขึ้น

การลงโทษมีความเกี่ยวข้องกับ การวางตัวของเด็ก ดังได้กล่าวไว้ในตอนต้นว่า เป็นที่เข้าใจกันว่าความประพฤติของเด็กหนุ่มสาวเป็นผลของการกระทำของแต่ละบุคคลแต่ละสิ่งแวดล้อมของเขา และได้เน้นถึงความสำคัญที่จะจัดให้สิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ความประพฤติของแต่ละบุคคลไว้แล้ว ได้มีผู้ประมาณว่าร้อยละ ๓๐ ของปัญหาทางวินัยในโรงเรียนเกิดขึ้น เพราะประวัติทางส่วนตัวของเด็กแต่ละคนแตกต่างกัน

เมื่อเราหวังไม่ได้ว่าสภาพทางบ้าน, ทางโรงเรียนและทางสังคมจะมีอุดมคติอันดี จึงไม่น่าจะเป็นไปได้ที่จะหวังว่าการที่เด็กหนุ่มสาววางตัวไม่ถูกต้องชั่วใด ๆ นั้น อาจจะป้องกันเสียได้ ถ้าพฤติกรรมที่แสดงออกของแต่ละคนเป็นอันตราย ต่อส่วนใด ส่วนหนึ่ง ของเขาเอง และของ นักเรียน ในโรงเรียน ก็เป็นการจำเป็นมากที่พฤติกรรมของเขา จะต้องได้รับการแก้ไข โดยตรงและโดยรวดเร็ว ก็เมื่อพฤติกรรมที่ไม่ดีของนักเรียนอาจมีสาเหตุมาจากสาเหตุต่าง ๆ ไปแล้ว รับผิดชอบแห่งพฤติกรรมของเขาก็มักเป็นพิเศษและไม่เหมือนกับใคร ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่จะให้คำแนะนำ ซึ่งควรควรจะเป็นกฎเกณฑ์ให้นักเรียนปฏิบัติตาม แต่ถึงอย่างไรก็ดี มีข้อควรคิดอยู่ ๒-๓ ข้อ ซึ่งครูอาจจะเห็นว่าจะจะเป็นเครื่องช่วยให้แต่ละคนมีความพอใจในพฤติกรรมอันชอบธรรมของเขาดังต่อไปนี้

๑. ไม่ควรถือว่าการที่นักเรียนปฏิบัติอะไรกลุ่ม ๆ ตอน ๆ ไปบ้าง เป็นความผิดอย่างหนัก การที่ครูออกคำสั่งเรื่องความประพฤติอย่างเด็ดขาด โดยไม่คำนึงถึงความตั้งใจของนักเรียนแต่ละคน หรือสิ่งที่ทำให้เกิดให้นักเรียนปฏิบัติเช่นนั้นในขณะนั้น เป็นการทำลายโอกาสที่นักเรียนจะวางตนให้เป็นตัวอย่างได้

๒. การลงโทษ ก็เพื่อจะให้แต่ละคน วางตัวให้เหมาะสม แก่สถานะ
ของโรงเรียน การลงโทษเพื่อให้เป็นตัวอย่างและเพื่อไม่ให้นักเรียนอื่นประพฤติ
ตาม ต้องถือว่าขัดกับหลักเกณฑ์ทางจิตวิทยาและศีลธรรม

๓. ก่อนที่จะลงโทษอย่างไร ควรสอบสวนสาเหตุแห่งความประพฤติ
ผิดของแต่ละบุคคลเสียก่อน น่าจะเป็นไปได้ที่จะจัดหลักสูตรหรือวิธีสอนให้
ดี ปัญงั้น และเป็นการต่อใจนักเรียน

๔. ถ้านักเรียนประพฤติผิดเพราะไม่ทำตามข้อบังคับที่โรงเรียนตั้งไว้
จึงควรวางระเบียบงานนั้นเป็นการสนับสนุน หรือต้อนนักเรียน ควรจะแก้ไข
หรือไม่

๕. ในการลงโทษควรเลือกวิธีที่เป็นผลยาวนานที่สุด เพื่อไม่ให้นักเรียน
ผู้ประพฤติผิดอีก

๖. สภาพของห้องเรียนควรจะเป็นที่น่าสนใจที่สุด ครูไม่ควรจะบังคับให้
นักเรียนไม่คุยกัน ให้ตั้งใจฟังอยู่เสมอหรืออะไรทำนองนั้น เพื่อเป็นการควบคุม
สภาพของห้องเรียน การควบคุมสภาพเช่นนั้นไม่น่าสนใจเลย

๗. จงแน่ใจว่าในการลงโทษนักเรียนคนใด ไม่ทำให้นักเรียนทั้งหลาย
เกิดความไม่พอใจ

๘. ควรเลือกวิธีสอนที่ซ้ำ ๆ ซาก ๆ เนื้อเรื่องต่าง ๆ จะช่วยให้ครูมี
โอกาสใช้วิธีสอนต่าง ๆ ได้

๙. ไม่ควรให้นักเรียนเกิดความยุ่งยากใจในเรื่องนามธรรม ครูควรจะ
นำความรู้ไปใช้กับสถานะของชีวิตทั่วไปให้มากที่สุด

๓๐. การลงโทษที่ถูก ต้องเป็นเครื่องประณามความผิดมากกว่า เป็นการ
แสดงความโหดร้าย

๓๑. การจะลงโทษวิธีใดและหนักเบาเพียงไร ควรจะแล้วแต่ความผิดมาก
น้อยเพียงไร หรือแล้วแต่ความต้องการที่ผู้กระทำผิดได้ทำผิดไป (เขาถือว่า
การที่เด็กทำผิดนั้น เพราะเด็กมีความต้องการอย่างหนึ่งอย่างใด)

๓๒. การลงโทษโดยทันทีจะทำให้เด็กเรียนรู้เข้าใจว่า เพราะเขาทำผิดจึงถูก
ลงโทษ แต่ในการลงโทษควรคำนึงถึงเหตุและผลของการกระทำผิดก่อนเสมอ

๓๓. การลงโทษโดยไม่รู้ จักแล้ว ไม่เป็นโทษยกเว้น ถ้าเด็กเรียนได้กับประ
พฤติแล้วไม่ควรรอฟันถึงความผิดนั้นอีก

๓๔. ไม่ควรแสดงอาการพยาบาทนักเรียน เพราะนักเรียนยังอ่อนวัยเกินไป
อาจเข้าใจว่า “ครูคอยจับผิดฉัน”

๓๕. จงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุที่ประพฤติดีให้เด็กก่อนที่จะลงโทษ

๓๖. ครูควรรับข้อเท็จจริงเรื่องความประพฤติผิดและจัดการไปอย่างดีที่สุด
โดยไม่แสดงอาการโกรธเคืองหรืออะไรทำนองนั้น

๓๗. ไม่ควรลงโทษนักเรียน ในห้องประชุม เรื่องราวที่สืบทราบมาควร
รักษาเป็นความลับ

๓๘. วิชแหว่งวินัยควรจะให้เหมาะแก่แต่ละห้อง ห้องหนึ่งก็ใช้อย่างหนึ่ง

๓๙. วิชจะห้ามไม่ให้นักเรียนประพฤติดีอยู่กับการจัดงานประจำวันในห้อง
เรียนให้นักเรียนปฏิบัติ เช่นการสำรวจการมาเรียน การเก็บกระดาษ การจัด
บทเรียนให้รวดเร็วและให้เป็นประโยชน์ ครูคอยคุมต้อยอยู่เสมอ

๒๐. การที่ครูเป็นคนฉลาดรู้ย่นตลอดเวลาว่า เกิดอะไรขึ้นในห้องเรียน เป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าครูใช้ตาตู่ฟังว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น จะเป็นการป้องกันการประพฤติกิเลสเด็กน้อยซึ่งจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้อย่างดี

๒๑. ถ้านักเรียนไม่สนใจในการอภิปรายในหมู่คณะของตน หรือในการท่องบทท่องจำใด ๆ ครูจะทำให้หยุดได้ โดยทำให้การท่องนั้นเป็นไปเพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจขึ้น การที่นักเรียนได้รับความรู้เกาชาซากก็ไม่ได้ทำให้เขาเกิดความสนใจอย่างแท้จริง ถ้านักเรียนไม่สามารได้อธิบายข้อความที่นักเรียนอื่นท่อง เพราะนั่งไถ่เก้นไป ซึ่งเป็นเพราะครุจัดชั้นไม่ดี หรือเพราะนักเรียนท่องเลียงค้อยไม่อาจได้อธิบายข้อห้อยแล้ว นักเรียนก็จะเกิดนิสัยไม่เอาใจได้และไม่สนใจ

๒๒. นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางโครงการ มีส่วนบริหารงานและออกความคิดเห็นความเห็นเรื่องกิจกรรมในห้องเรียน มีการจัดการชุมนุมกัน จัดให้มีเต็นท์และการเล่นอาหารกัน จะไม่มีจิตใจหรือเวลาที่จะประพฤติไม่ดีเลย

๒๓. การเชื่อว่าถ้าใคร ประพฤติกิเลสอย่างใด จะได้รับโทษ อย่างนั้น ๆ เช่นนั้นไม่เป็นวิธีแก้ปัญหาคิดได้ เพราะไม่รู้จักความต้องการของผู้ทำผิด และไม่ได้พิจารณาถึงสาเหตุที่ทำให้ประพฤติกิเลส

๒๔. ควรจำไว้ว่าควรลงโทษผู้ ประพฤติกิเลสแต่ละคนเท่านั้น ไม่ควรลงโทษทั้งหมู่

๒๕. ไม่ควรโทษว่าใครเป็นผู้ ทำผิดจนกว่าจะแน่ใจว่าผู้ นั้นทำผิดจริง

๒๖. วิธีหรือรูปแบบการลงโทษ ควรเป็นไปเพื่อให้ผู้ ทำผิดรู้จักเคารพตนเอง การที่นักเรียนมีความเชื่อในความซื่อตรงของตนเอง เป็นรากฐานที่จะให้เขาพยายามทำตัวให้ดีขึ้น การลงโทษนักเรียนที่ประพฤติกิเลสนั้น ควรเป็นการ

ช่วยให้นักเรียนประพฤติดี มากกว่าเพียงแค่ห้าม ไม่ให้นักเรียนประพฤติผิดเท่านั้น

องค์การ ที่ร่วมมือกับโรงเรียนในการ กล่อมเกลาอุปนิสัยของนักเรียน นอกจากโรงเรียนแล้ว ยังมีองค์การ ต่าง ๆ ในชุมชน ซึ่งมียศวุฒิปะสงค์ที่สำคัญอย่างหนึ่งคือการกล่อมเกลาอุปนิสัยของเด็กหนุ่มสาว เช่น การลูกเสือ Campfire Girls, Girl Reserves, Hi-Y, 4 H Clubs. และการอนุภาชาติ

องค์การเหล่านี้มีอิทธิพลเหนือเด็กหนุ่มสาว ซึ่งร่วมในกิจกรรมด้วยการให้คำแนะนำ องค์การเหล่านี้จัดรายการง่าย ๆ ไม่มีพรตของอะไร จึงเข้าถึงใจของเด็กหนุ่มสาวได้มาก การทำงานร่วมกันในการประชุมหรือในค่ายทำให้นักเรียนหาโอกาสร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ของสังคม เด็กซึ่งไม่รู้จักรับผิดชอบและไม่หนักถึงผู้อื่น จะเรียนรู้ถึงสิ่งของความต้องการของหมู่คณะ นักเรียนแต่ละคน มักจะรู้ว่า สวัสดิภาพ ของหมู่คณะ จะต้องสำคัญกว่าความต้องการส่วนตัว ในการทำงานเพื่อสวัสดิภาพทั่วไป นักเรียนมักจะรู้ ดีกว่าคนเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ มีความรับผิดชอบต่อกันและรู้ว่าตนมีค่า ด้วยเหตุนี้เขาจะรู้ว่า เขามีเกียรติได้รวมในการวางโครงการด้วย

รูปการณ์และลักษณะของกิจกรรมส่วนมากแล้วแต่ผู้นำ ผู้นำเหล่านี้โดยมากเป็นครู ครูเหล่านี้จะเข้าใจถึงความคิดอ่านและความประพฤติของเด็กหนุ่มสาวได้อย่างถ่องแท้ แม้ว่าจะมีผู้นำบางคนไม่ใช่ครู แต่เด็กหนุ่มสาวก็ต้องการประสบการณ์ในการใกล้ชิดกับผู้นำที่มีวุฒิชีวิต ทศนคติ และลักษณะต่าง ๆ กัน ยิ่งกว่านั้นทุกคนจะสามารถสนับสนุนให้เด็กเหล่านี้รวมในการวางโครงการ และร่วมกับครูในการจัดรายการแต่ละรายการให้เหมาะสมกับความ

ต้องการของเด็กหนุ่มสาวยิ่งขึ้น

“ข้อห้าม” ในวินัย ในบทนี้ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของวินัยมา
แล้ว ในการตั้งวินัยสำหรับโรงเรียนจะขอเสนอข้อความบางประการซึ่งดูจะเป็น
สิ่งเล็กน้อย แต่อย่างไรก็ตามหลักฐานมากมายที่แสดงว่าครูเป็นจำนวนมาก
ได้เผชิญกับความลำบากเพราะไม่สนใจในข้อบกพร่องต่อไปนี้ ข้อเสนอนี้เหล่านี้
เสนอตามทศตว่าถก แต่ผู้มีประสบการณ์ได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นประโยชน์มาก
ในทางวินัย แต่ถ้ามีอะไร นอกเหนือไปจากนี้ครูควรจะต้องแน่ใจว่าได้ตัดสินใจ
ไปเพื่อสวัสดิภาพของแต่ละบุคคลและหมู่คณะแล้ว

ต่อไปนี้ เป็นข้อบกพร่องอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่ครูควรเว้นไม่กระทำ :-

๑. ไม่ควรพยายามสอนโดยไม่ได้เตรียมบทเรียน
๒. ไม่ควร เน้นมาก เกินไป หรือไม่คำนึงถึง เสียเลย ในเรื่อง ความสำคัญ
ของการจัดกิจกรรมประจำวันในห้องเรียน
๓. ไม่ควรตะเถยต่อสิ่งแฉดล้อมทางสุขภาพของนักเรียนในห้องเรียน
๔. ไม่ควรเริ่มต้นงานในชั้นจนกว่านักเรียนทั้งชั้นจะตั้งใจ
๕. ไม่ควรจะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องเรียนตลอดเวลา
๖. ไม่ควร ตั้งโทษใคร จนกว่าจะได้ข้อเท็จจริง ของเรื่องนั้น โดยตลอด
แล้ว
๗. ไม่ควรกักนักเรียนไว้ในเวลาหยุดพักหรือเด็กเรียนแล้ว นอกจากเพื่อ
ความมุ่งหมายจะให้เขาทำงานที่เขาทำค้างไว้
๘. ไม่ควรพูดเยาะเย้ยถากถางนักเรียน
๙. ไม่ควรแสดงท่าทีว่าเป็นผู้เคียดแค้นมากเกินไป

๑๐. ไม่ควรแสดงอาการพยายามนักเรียน
๑๑. ไม่ควรตบโขนนักเรียนคนใดเพื่อเป็นตัวอย่าง
๑๒. ไม่ควรชี้ว่าจะทำอย่างนั้นอย่างนี้
๑๓. ไม่ควรกวาดชั้นหรือปัดยจนเกินไป
๑๔. ไม่ควรแสดงอาการโกรธเคืองนักเรียน
๑๕. ไม่ควรตบโขนนักเรียนจนกว่าคร่ำจะระงับโทษแล้ว
๑๖. ไม่ควรดูหรือพูดจาต่อหน้านักเรียน
๑๗. ไม่ควรเรียกชื่อนักเรียนต่าง ๆ เช่น “พ่อตุ๊กตุ้มถ่วง” “แม่คนโก”
๑๘. ไม่ควรตบโขนโดยให้ทำงานในบทเรียน
๑๙. ไม่ควรตบโขนโดยการลดตำแหน่ง
๒๐. ไม่ควรลดคะแนนในการเรียน (คะแนน ควรแสดงถึงผลการเรียน ไม่ใช่ความประพฤติ)
๒๑. ไม่ควรตบโขนให้เจ็บตัว
๒๒. ไม่ควรส่งนักเรียนไปหาครูใหญ่ นอกจากจะเป็นหนทางสุดท้ายแล้ว
๒๓. ไม่ควรส่งนักเรียนไปยังห้องประชุมเพื่อเป็นการตบโขน
๒๔. ไม่ควรทำให้นักเรียนได้ยินต่อหน้านักเรียนอื่น ไม่ว่าจะได้ยินคำพูด หรือด้วยการกระทำ
๒๕. ไม่ควรตบโขนนักเรียนคนใดต่อหน้านักเรียนอื่น
๒๖. ไม่ควรถือเอาการประพฤติผิด ๆ ดอน ๆ เด็กน้อยของนักเรียนเป็นเรื่องใหญ่
๒๗. ไม่ควรทำให้นักเรียนเจ็บใจ

๒๗. ไม่ควรนิพนธ์ว่าร้ายนักเรียน
๒๘. ไม่ควรทำโทษนักเรียนเพื่อเป็นการระบายอารมณ์ของตนเอง
๓๐. ไม่ควรกล่าวหาว่านักเรียนคนใดทำผิดถ้าไม่แน่ใจ
๓๑. ไม่ควรตบโทษอย่างชกชย่อน
๓๒. ไม่ควรตบโทษนักเรียนทั้งชั้นเพราะความผิดของนักเรียนคนเดียว
๓๓. ไม่ควรโต้แย้งกับนักเรียนที่ทำความผิดเรื่องการทำความผิดหรือการตบโทษ
๓๔. ไม่ควรบังคับให้นักเรียนขอโทษ
๓๕. ไม่ควรทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่
๓๖. ไม่ควรตะเถย ต่อปรยาภาศ ของหมู่คณะ ในการทำโทษนักเรียน แต่
ละคน
๓๗. ไม่ควรห้ามนักเรียนไม่ให้ทำอะไร แต่ควรบอกนักเรียนว่าเขาจะทำ
อะไรได้ และควรจะทำอะไร

คำถามท้ายบท

๑. เด็กหนุ่มสาว ควรจะได้รับความผิดชอบ ในความประพฤติ ของเขาใน
ทางที่แนบเนียนได้มากน้อยเพียงไร
๒. กิจกรรมประจำวันในห้องเรียนมีความสัมพันธ์กับวินัยอย่างไร
๓. ท่านมีความเห็นอย่างไรจากความจริงที่ว่า จำนวน ๘๐ % ของเด็ก
หนุ่มสาวที่กลับบ้านเมื่อปีที่แล้ว โดย Bureau of Missing Persons of the
City of New York กล่าวว่า เขาไปจากบ้านเพราะหนีโรงเรียน
๔. จงอธิบายถึงวิธีที่ให้นักเรียนร่วมกันในการปกครองที่ได้ผล

๕. Francis W. Parker กล่าวว่า “ เหตุผลอันดีเยี่ยมที่ว่าทำไมนักเรียนจึงไม่ประพฤติถูกกันเป็นเพราะเขาไม่มีสภาพที่จะประพฤติถูกได้ ” จึงสนับสนุนหรือคัดค้านคำกล่าวนี้โดยเหตุผลของท่าน

๖. แพทย์ ทาง สุขวิทยา ทางจิต จะให้ความช่วยเหลือ ในการ แก้ปัญหา เรื่องเด็กทวงควาจากกับคนอื่นไม่ได้ได้อย่างไร

๗. การทบทวนจิตวิทยาที่ความเห็นในเรื่องความหมายของวินัยว่า “ กระบวนการแห่งพฤติกรรมของคนเป็นสิ่งที่พิเศษมาก กว่าที่จะเป็นไปได้โดยทั่วไป ” นั้นหมายความว่าอย่างไร

๘. จงเขียนประวัติส่วนตัว ของนักเรียนคนหนึ่ง ที่สร้างปัญหาทางความประพฤติขึ้น

๙. จงกล่าวถึงสภาพของห้องเรียนมาดักห้องหนึ่ง และท่านจะตัดสินได้อย่างไร ว่าห้องเรียนนั้นมั่งคั่งภาพเพราะกรรมวิธีในเรื่องวินัย

๑๐. ปัญหาเรื่องวินัยในห้องเรียนมีสาเหตุมาจากสถานนอก และในโรงเรียนอย่างมากน้อยเพียงไร

๑๑. จงเขียนรายการความประพฤติผิด ซึ่งครูควรจะให้เด็กเรียนรับผิดชอบตัวเอง

๑๒. ท่านคิดหรือไม่ว่า การทบทวนวินัย ที่ตนน้อยที่สุดความเหมาะสม ของครู จงอธิบายพร้อมด้วยเหตุผล

การทำวินัยให้เป็นการศึกษา

แปลจาก Making Discipline Educative

ในหนังสือ The Principles of Elementary Education

ของ Henry G. Otto หน้า ๒๘๘-๓๐๕

นำโดย สวัสดิ์พาณิชย์ ผู้แปล

เครื่องทดสอบความเชื่อของครูและปรัชญาของครูที่แท้จริง ได้แก่วินัย
นักเรียนประพฤติตัวในห้องเรียน ด้วยเหตุที่พฤติกรรมทุกชนิดย่อมเนื่องมาแต่
เหตุ (All behavior is caused) เราจะคงเพ่งแต่จุดเหตุและผลและแรงจูง
ใจ (motivating forces) ซึ่งอยู่เบื้องหลังของพฤติกรรมซึ่งสังเกตเห็นในห้อง
เรียนหรือโรงเรียนเป็นส่วนรวม เราควรต้องพิจารณาดังภาพการณตรงกัน
ข้ามกันดังต้องตามชนิดเป็นตัวอย่าง ในที่แห่งหนึ่งถ้าครูออกนอกห้องเรียนชั่ว
ขณะหนึ่ง นักเรียนจะทำกิจกรรมของคนต่อไปโดยไม่อะไรผิดปกติ นักเรียน
หลายคนแทบไม่ด้วยซ้ำไปว่า ครูได้ออกจากห้องไปแล้ว แต่ในอีกชั้น
หนึ่งถ้าครูออกนอกห้องชั้นก็จะเกิดโกลาหลชั้นทันที ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ถ้า
ฟุตบอลต์ ไปกระทบกระจกหน้าต่าง แฉกโดยบังเอิญ เด็กจะหยุดเล่นชั่วขณะ
หนึ่ง เปิดประตูออกมานอกรับข้างเด็กน้อย หรือบางที่อาจจะแสดงความคิดเห็น
เห็นใจต่อเด็กซึ่งตั้งใจไม่มั่น จนทำให้กระจกแตกเข้า เด็กรู้แล้วการเดินจะคำ
เนินต่อไปจนหมดเวลา และในระหว่างนั้นเด็กที่ทำกระจกแตกก็ไปรายงานอุบัติเหตุ

เหตุคือครูและครูใหญ่ พร้อมทั้งแจ้งความจำนงค์ว่าจะจ่ายเงินเพื่อซ่อมแซมหน้าต่างให้ใหม่ แต่ในโรงเรียนอีกแห่งหนึ่ง ถ้ากระจกหน้าต่าง แตกในลักษณะเดียวกัน เด็กจะร่วมมือกันไม่บอกครูว่าใครเป็นคนทำ และครูใหญ่ต้องเสียเวลาหลายวันเพื่อสืบสวนว่าใครเป็นคนทำผิด ในสองกรณีตรงกันข้ามกัน นักเรียนประพฤติตัวแตกต่างกันมาก และยังมีเหตุผลทำให้กรณีทั้งสองนี้แตกต่างกันด้วย วินัยในที่หนึ่งยอมแตกต่างกับวินัยในที่อีกแห่งหนึ่ง คนเหตุของข้อแตกต่างนี้มาจากวิธีซึ่งครูดำรงตนและทำงานร่วมกับเด็ก

เป็นกฎความจริงที่แน่นอนเห็นว่าความดื้อรั้นของครูนั้น เรามักจะวัดกันด้วยความชำนาญในการจัดระเบียบวินัย เช่นความชำนาญในการชักจูงให้นักเรียนแสดงกิริยาอันดีออกมา ครูบางคนเคยเห็นให้นักเรียนแสดงกิริยาดีซึ่งไม่ตรงกับใจ กิริยาดีเหล่านั้นจะคงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อผู้เคยเห็นยังปรากฏตัวให้เห็นและแสดงอำนาจเผด็จการออกมาให้ประจักษ์ แต่ครูบางคนก็ประสงค์ความดื้อรั้นในการชักจูงให้เด็กแสดงกิริยาดีออกมาจากตนเอง โดยเด็กประพฤติตัวไปในทางที่จะเป็นทพพอใจของตัวและของผู้ใหญ่ ครูทั้งสองประเภทบางคนอาจจะบอกได้ว่าเป็นผู้รักษาวินัยดีเท่ากัน แต่ถ้าได้พิจารณาดูให้ลึกซึ้งแล้วกันแบบจะไม่มีปัญหาสงสัยว่าใครดีกว่าใคร ครูทุกคนซึ่งมีความประสงค์จะทำงานให้ได้ผล จะต้องเชี่ยวชาญในการรักษาวินัย แต่ครูบางคนก็ต้องตาออกไปเพราะทำงานไม่ได้ผล ปัญหาใหญ่อยู่ที่ว่าทำอย่างไรจึงจะชักจูงให้เด็กประพฤติดีในทางที่พึงประสงค์โดยอาศัยวิธีการที่ดี

วินัยคืออะไร คำว่า "วินัย" ในทฤษฎีวินัยใน Dictionary of Education ของ Good เป็นดังนี้ คือวินัยส่วนบุคคล และวินัยแห่งหมู่คณะ

ตามนัยส่วนบุคคล วินัยหมายความว่า (๑) กระบวนการหรือผลของการควบคุม หรือการข่มความปรารถนา ความอยากหรือความสนใจซึ่งมีอยู่ในปัจจุบัน เพื่อรักษาอุดมคติหรือเพื่อหวังผลที่ดีกว่า และแน่นอนกว่าในภายหน้า (๒) การดำเนินกิจการ โดยรู้จักควบคุมตนเองด้วยความมั่นคง และโดยตนเป็นผู้บังคับตนเองให้เป็นไปในแนวทางที่เลือกสรรแล้ว แม้ว่าจะมีอุปสรรคหรือสิ่งต้องฉวยให้หลงผิด (๓) การใช้อำนาจควบคุมความประพฤติของนักเรียนโดยตรงโดยอาศัยการตบโทษ หรือการให้รางวัล หรือทั้งสองอย่าง และ (๔) ในทางปฏิบัติคือการข่มความต้องการ ซึ่งโดยปกติมักจะเป็นไปโดยวิธีการที่ไม่น่าชื่นชม และน่าเจ็บปวด ตามนัย แห่งหมู่คณะ วินัยหมายความว่า (๑) ลักษณะ ระดับ และชนิดของความประพฤติเป็นระเบียบในโรงเรียน หรือวิธีซึ่งใช้สำหรับรักษาระเบียบ (๒) การดำรงไว้ซึ่งสถานการณ์ที่ถูกต้องให้เกิดการปฏิบัติงานโรงเรียนให้สำเร็จเป็นผล

ความหมายของ "วินัย" ไม่ว่า ตามนัย ส่วนบุคคล หรือนัย แห่งหมู่คณะ ย่อมมีความสำคัญต่อครูเป็นอย่างมาก นัยส่วนบุคคลของวินัยให้ความจำเป็นในการแสวงหาคุณค่าและนิสัยแห่งการเห็นจริงตนเอง และการบังคับตนเองให้เกิดชนกับตัวเด็ก ถ้าปราศจากคุณค่าและนิสัยเหล่านี้แล้ว เด็กแต่ละคนจะขาดคุณสมบัติในการดำรงตนในสังคม และขาดคุณสมบัติในการทำงานให้สัมพันธ์กับคนอื่น ดังนั้นวินัยตามนัยส่วนบุคคลย่อมกลมกลืนกันกับจุดประสงค์ของการศึกษา

จากความหมายของ "วินัย" ตามนัยแห่งหมู่คณะ วินัยหมายความว่า ความสัมพันธ์อันเป็นทพอใจระหว่างบุคคล เพราะว่าถ้าความสัมพันธ์ระหว่าง

บุคคลและระหว่างหมู่คณะไม่เป็นไปโดยสมบูรณ์ ลักษณะ ระดับและชนิดของ
ความเป็นระเบียบอันจะชักจูงให้เกิดผลดีแก่งานของโรงเรียน ย่อมมีขึ้นไม่ได้ คำ
ว่า "วินัย" มักใช้ในความหมายซึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหรือระ
หว่างหมู่คณะ วินัยตามความหมายกว้างๆ เป็นแรงทางตรง (ไม่ใช่ทางปฏิเสธ)
และแรงในการสร้างสรรค์ซึ่งปรากฏให้เห็นในขณะที่นักเรียนและครูค้นพบ และ
เรียนรู้ วิถีทางงานด้วยกันให้เป็นผลดี แท้จริงวินัยก็คือข้อปฏิบัติทางการศึกษา
นั่นเอง

อะไรทำให้วินัยดีหรือเลว เมื่อวินัยในส่วนของหมู่คณะหมายความว่า
ระดับของความเป็นระเบียบ ซึ่งเปิดโอกาสให้บังเกิดผลดีแก่งานของโรงเรียน
ดังนั้นอะไรก็ตามที่ขัดขวางไม่ให้งานของโรงเรียนเจริญ จึงเป็นวินัยที่ไม่ดี และ
อะไรที่ส่งเสริมให้งานของโรงเรียนเจริญก็คือนวินัยที่ดี คำว่าวินัยนั้นแม้จะตรงและ
ง่ายก็จริง แตกมีความหมายลึกซึ้งในคำ จึงจำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้
เข้าใจถูกต้อง เราต้องจำกัดความของคำว่า "ดี" และ "เลว" ถ้ากล่าวถึง
วินัย ความสัมพันธ์ในการงานซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าเป็นของดีจะเกิดชนภาพราศ
จากข้อขัดแย้งอันจะแก้ไขไม่ได้โดยสิ้นเชิง และการแก้กันก็ต้องไม่ทำอันตรายให้
แก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอย่างไม่เป็นธรรม ข้อขัดแย้งซึ่งจะแก้ไขไม่ได้นั้นอาจจะเป็น
ข้อขัดแย้งระหว่างบุคคลต่อบุคคล ระหว่างบุคคลต่อหมู่คณะ และระหว่างหมู่
คณะต่อกัน

วินัยจะดี หรือ เลว ย่อมขึ้นอยู่กับระดับ ของความเป็นระเบียบ ซึ่งเราต้อง
การอย่างหนึ่ง และขึ้นอยู่กับวิธีการซึ่งจะทำให้เกิดความเป็นระเบียบออกอย่าง

หนึ่ง วนิชที่เราต้องการอาจเป็นชนิดที่ทำให้ห้องเรียนเงยบกริบแม้แต่เข็มตกลง
 พนเต็มเดียวก็ไถย หรือเราอาจต้องการวนิช ชนิดที่ยอมให้เสียงอย่างมระ
 เบียบ ในห้องเรียนบ้าง ซึ่งเบบดัง แด่งว่า นักเรียนกำลัง กระทำกิจกรรมอื่น
 เคลื่อนไหวอยู่เสมอ เราอาจจะเลือกได้ ในระหว่างความเป็นระเบียบ ซึ่งเกิดจาก
 การบังคับและการลงโทษจากคน ๆ เดียว กับกิริยาดี ที่เกิดจาก ความเข้าใจ
 และการรักษาวินัยของนักเรียนเอง Sheviakov และ Redl ได้แสดงความจำนง
 ว่าเขาจะเลือกเอาวินัยดังนี้ :-

๑. เราต้องการวินัย ซึ่งวางรากฐาน บนการเสียสละเพื่อหัดกับมนุษยธรรม
 เช่น อีสุภภาพ ความยุติธรรม และความเสมอภาคในหมู่คนทั้งหมด เราต้อง
 การอย่างมากกว่า วินัยซึ่งวางรากฐานบนความคิดในวงแคบและการยกยอ
 ตัวเอง แล้วแยกหมู่คณะของตนเองออกจากคนอื่นไป

๒. เราต้องการ วินัยซึ่งยอมรับ นบถ ความมั่งคั่ง และศีลธรรมของคนทุกคน
 เราต้องการอย่างมากกว่า การรักษาวินัย โดยการทำให้ผู้ละเมิดข้อบังคับ ได้รับ
 ความเจ็บอาย

๓. เราต้องการการรักษาวินัยโดยตนเอง มากกว่าวินัยซึ่งเกิดจากความ
 เชื่อฟังหัวหน้าผู้ อำนาจเผด็จการอยู่ในกำมือ

๔. เราต้องการวินัยซึ่งวางรากฐานบนจุดมุ่งหมายซึ่งทุกคนรู้จักมากกว่า
 วินัย ซึ่งวางรากฐานบนสิ่งที่มีผู้อื่นบอกที่ดี

หลักการสร้างวินัยที่ดี ความประพฤติของนักเรียนจะเป็นไปตามเกณฑ์
 ทั้ง ๔ ข้างบนนี้มิใช่จะเกิดตนเอง เด็กจะต้องได้รับการฝึกฝน เด็กไม่ได้เกิด

มาพร้อมกับมอดมคติ ทศนคติ นิธิย และทักษะ ซึ่งจำเป็นสำหรับสร้างความรู้
 สัมพันธ์อันดีในหมู่คน ทักษะในการติดต่อกับคนเป็นสิ่งที่ต้องเรียน ครูจะต้อง
 เป็นผู้แนะนำและช่วยเหลือให้นักเรียนบางเกิดความรู้ปรารถนา และความรู้ชำนาญ
 ในการสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างกัน ซึ่งเป็นรากฐานของประชาธิปไตย-
 โดย นึกถึงความรับผิดชอบของครูทุกคน และสิ่งหนึ่งซึ่งงานเรา การจะทำให้
 ดำรงไว้ที่เราไม่มัววิหิงงใช้โดยผลเดิชาติ เราแต่ขอแนะนำอย่างกว้าง ๆ ซึ่ง
 ครูอาจจะยึดถือเป็นเครื่องนำทางได้ Sheviakov และ Redl ได้ให้คำแนะนำ
 ทดดังนี้ :-

๓. หลักข้อแรกคือ “ สำนานันท์ ” ห้องเรียนแต่ละห้องควรจะมีควม
 สำนานันท์ มีความรู้สึกว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อให้สมาชิกของคณะมีโอ
 กาสแสดงตนว่าตนเป็นส่วนหนึ่งขององค์การที่ใหญ่กว่าตัวเขาเอง การแสดงตน
 ว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะนี้ ชักนำให้เด็กแต่ละคนยอมรับความปรารถนา
 ส่วนตัวเพื่อสวัสดิภาพของหมู่คณะ นึกโอกาสที่จะได้ปลูกฝังความรู้สึกว่าเป็น
 พวกเดียวกันชน สำนานันท์หรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้ เราสร้างกันได้
 โดยวิธีต่าง ๆ กัน การให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกันดูเหมือนจะเป็นวิธีที่ดี
 การแข่งขันกีฬาระหว่างชน ก็ใช้ได้ผล ในบางโอกาส อะไรที่ใช้ได้ผลดีต่อชน
 ย่อมใช้ได้ดีต่อโรงเรียน โรงเรียนควรมีสำนานันท์เช่นเดียวกับชน

๒. “ สำนานิกแต่ละคนมีความสำคัญ ” คือหลักประการที่ ๒ ดังที่ได้กล่าว
 มาแล้วว่า ความประพฤติของหมู่คณะย่อมมาจากความประพฤติของสมาชิก
 แต่ละคน ถ้าความประพฤติของหมู่คณะยังไม่สมบูรณ์ สมาชิกส่วนหนึ่งย่อมมี
 โอกาสที่จะวางแบบแผนหรือทำความเสียหายให้แก่หมู่คณะ ตามปกติการปรับ

ปรุง ความประพฤติ ของหมู่คณะ ย่อมมาจาก การปรับปรุง ความ ประพฤติ ส่วน บุคคล บางทีเด็กไม่ร่วมมือกับคนอื่นหรือทำ ความยุ่งยาก ให้แก่คนอื่นอาจจะ แก่ตนเองได้ เมื่อครูให้เป็นหัวหน้าหรือให้เป็นผู้ แต่งตั้งวิชางานบางอย่างให้ คนอื่นดู ความจำเริญในการงานของหมู่คณะย่อมมาจากความชำนาญในการทำ งานของสมาชิกแต่ละคน ครูจะต้องมองเห็นความสำคัญ ของเด็กแต่ละคน และ เด็กแต่ละคน ควรได้รับ มอบหมาย งานที่ มีความสำคัญ แก่ตัวเขาเอง หรือแก่หมู่ คณะ ถ้าเด็กรู้ค่าความสำคัญ แก่หมู่คณะ เด็กจะประพฤติตนออกแบบหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากความประพฤติเดิม ในขณะที่เมื่อคิดว่าคนไม่เป็นที่พึงประสงค์ ของคนอื่น ถ้าเด็กได้รับอนุญาตให้ทำงานที่ตนสนใจต่อไป หรือให้ทำสิ่งหนึ่ง ซึ่งตนอยากทำ ดังนั้นเท่ากับว่าครูช่วยสร้าง ความสำคัญ ให้แก่เด็กแต่ละคน

๓. “ความเกรี้ยวกราดเป็นดังไม้จำปูน” คือหลักข้อสาม และเป็น หลักที่ครูพึงปฏิบัติตามได้ยาก ครูคอยปลุณคนหนึ่ง และปลุณยอมตอบ ด้นองความหงุดหงิดด้วยการขี้แง หากเด็กยังขืนทำ ความรำคาญหรือไม่เชื่อ พังครคือไป ครูยอมอดความด่าเขาไม่ได้ หรือบางที่ครูบังคับให้เด็กอยู่โรงเรียน จนเย็น หรือตงโทษด้วยการตี แต่ครูควรจะจำไว้ว่าการพูดอย่างนุ่มนวลด้วยท่า ทางเรียบ ๆ ย่อมได้ผลดีกว่าการแสดงความโมโหโตโส กองทัพบกแห่งอเมริกา ได้ประกาศยกเลิกการโบยตีทหารตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๖๑ การตีหรือดบหน้าทหาร เป็นการละเมิดกฎของกองทัพบก แต่ครูหรือครูใหญ่บางคนยังเชื่อว่าการเข็นคน เป็นความจำเป็นสำหรับการรักษาวินัย

๔. หลักข้อที่ ๔ กล่าวว่า “ไม่ควรทำลายความเคารพต่องานประจำวัน” ครูบางคนตงโทษนักเรียนที่ละเมิดแบบแผนของความประพฤติ โดยการให้ทำเด

เพิ่มเติมบ้าง ให้อยู่โรงเรียนจนเย็นเพื่อเรียนเรียงความบ้าง ให้อยู่ในห้องเรียน เวลาพักกลางวันบ้าง หรือให้กวาดพื้นบ้าง ผลที่ได้รับก็คือทำให้เด็กเกิดขยัน และอดยากอดลำบาก การตบโทษเช่นนี้ทำให้เด็กแสดงกิริยาตอบโต้ตรงกัน กับความประพฤติผิดซึ่งทำให้คนตบตบโทษ (เด็กเกลียดการเรียนแทนที่จะดำ นึกในความผิด) ที่คนคิดที่เด็กได้รับมักจะตรงกันข้ามกับที่ครูต้องการ และใน เวลาต่อไปเด็กจะเกลียดและหลีกเลี่ยงงาน แทนที่จะชอบงานอันเป็นสิ่งที่ให้การ ศึกษาแก่ตน

๕. “จงนับถือสติปัญญาของคนอื่น” เป็นหลักข้อห้า เด็กทุกคนมีความ สามารถในการคิดและการหาเหตุผลตามสมควร เด็กสามารถเข้าใจเหตุผล ว่า ทำไมจึงใช้วิธีเช่นนั้นหรือวิธีนั้นซึ่งมีข้อบกพร่อง ถ้าผู้ใหญ่ยอมลดเวลาเพื่อ อธิบายให้เข้าใจ ตามธรรมชาติเด็กไม่ยากทำความเข้าใจเพื่อตามใจครูอย่างเดียว เด็กอยากรู้เหตุผลประกอบด้วย โดยทั่ว ๆ ไปเมื่อปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติ ของหมู่คณะหรือของส่วนบุคคลเกิดขึ้น เด็กนักเรียนจะสามารถคิดหาเหตุผลได้ เอง และครูให้ความช่วยเหลือบ้าง เด็กจะสามารถหาข้อแก้ปัญหาก็หรือแนว การแก้ปัญหาก็ได้ ถ้าเด็กได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหานั้นแล้ว เด็กจะเข้าใจ เหตุการณ์จุดประสงค์ และวิธีการที่ใช้แก้ปัญหานั้น การตัดสินใจปัญหา เป็นการตัดสินใจ ของเด็กเองไม่ใช่ของครู นักจิตวิทยาจะปลุกฝังให้เกิดการบังคับตัวเองและการ ควบคุมตัวเอง

๖. “จงปฏิบัติต่อเด็กตามพนเพชของเด็กเป็นคน ๆ ไป จงพยายามรู้จัก เด็กเป็นรายคน” หนังสือเล่มนี้ได้อธิบายมาหลายหนแล้วว่า ให้พยายามรู้จัก และศึกษาเด็กเป็นคน ๆ ไป การรักษาวินัยในชั้นนอกดูจะมากเกินความต้องการไป

ความ^๑ว^๒ของ^๓คร^๔ท^๕เก^๖ย^๗ว^๘ก^๙บ^{๑๐}ค^{๑๑}ว^{๑๒}เด^{๑๓}ก^{๑๔}แ^{๑๕}ด^{๑๖}ะ^{๑๗}ค^{๑๘}น^{๑๙} เป็น^{๒๐}ค^{๒๑}ร^{๒๒}อง^{๒๓}น^{๒๔}ำ^{๒๕}ใ^{๒๖}ห^{๒๗}ี^{๒๘}ค^{๒๙}ร^{๓๐}แ^{๓๑}ก^{๓๒}บ^{๓๓}ญ^{๓๔}า^{๓๕}ท^{๓๖}า^{๓๗}ง^{๓๘}ญ^{๓๙}ย^{๔๐}
 เก^{๔๑}ย^{๔๒}ว^{๔๓}ก^{๔๔}บ^{๔๕}เด^{๔๖}ก^{๔๗}ค^{๔๘}น^{๔๙}น^{๕๐}ไ^{๕๑} ท^{๕๒}ง^{๕๓}น^{๕๔}เพ^{๕๕}ร^{๕๖}า^{๕๗}ะ^{๕๘}เด^{๕๙}ก^{๖๐}ย^{๖๑}อ^{๖๒}ม^{๖๓}ป^{๖๔}ร^{๖๕}ะ^{๖๖}พ^{๖๗}ุ^{๖๘}ค^{๖๙}ิ^{๗๐}ว^{๗๑}ไ^{๗๒}ป^{๗๓}า^{๗๔}ม^{๗๕}ป^{๗๖}ร^{๗๗}ะ^{๗๘}ส^{๗๙}ก^{๘๐}า^{๘๑}ร^{๘๒}ณ^{๘๓}แ^{๘๔}ด^{๘๕}
 ค^{๘๖}ว^{๘๗}า^{๘๘}เ^{๘๙}ิ^{๙๐}บ^{๙๑}ไ^{๙๒}ท^{๙๓}า^{๙๔}ง^{๙๕}ว^{๙๖}ิ^{๙๗}ย^{๙๘}ว^{๙๙}ค^{๑๐๐}ิ^{๑๐๑}ของ^{๑๐๒}ค^{๑๐๓}น^{๑๐๔}ใ^{๑๐๕}น^{๑๐๖}ร^{๑๐๗}ะ^{๑๐๘}ห^{๑๐๙}ี^{๑๑๐}ง^{๑๑๑}ๆ^{๑๑๒} ค^{๑๑๓}า^{๑๑๔}ม^{๑๑๕}ร^{๑๑๖}ร^{๑๑๗}ม^{๑๑๘}ค^{๑๑๙}า^{๑๒๐}ม^{๑๒๑}ก^{๑๒๒}จะ^{๑๒๓}ท^{๑๒๔}ำ^{๑๒๕}ค^{๑๒๖}ว^{๑๒๗}า^{๑๒๘}
 เ^{๑๒๙}ห^{๑๓๐}เ^{๑๓๑}ห^{๑๓๒}อ^{๑๓๓}บ^{๑๓๔}ของ^{๑๓๕}ค^{๑๓๖}น^{๑๓๗}ว^{๑๓๘}า^{๑๓๙} ด^{๑๔๐}ัง^{๑๔๑}ท^{๑๔๒}ำ^{๑๔๓}ไ^{๑๔๔}น^{๑๔๕}จะ^{๑๔๖}แ^{๑๔๗}ก^{๑๔๘}บ^{๑๔๙}ญ^{๑๕๐}า^{๑๕๑}แ^{๑๕๒}ด^{๑๕๓}ำ^{๑๕๔}ใ^{๑๕๕}ห^{๑๕๖}ี^{๑๕๗}บ^{๑๕๘}ร^{๑๕๙}ร^{๑๖๐}ุ^{๑๖๑}จ^{๑๖๒}ด^{๑๖๓}ห^{๑๖๔}า^{๑๖๕}ย^{๑๖๖}ป^{๑๖๗}ต^{๑๖๘}า^{๑๖๙}ย^{๑๗๐}
 ไ^{๑๗๑}ด^{๑๗๒}ท^{๑๗๓}่^{๑๗๔}ส^{๑๗๕}ด^{๑๗๖} เ^{๑๗๗}ห^{๑๗๘}ะ^{๑๗๙}ส^{๑๘๐}ด^{๑๘๑}ของ^{๑๘๒}เด^{๑๘๓}ก^{๑๘๔}า^{๑๘๕}จ^{๑๘๖}ะ^{๑๘๗}ผ^{๑๘๘}ิ^{๑๘๙}ต^{๑๙๐} แ^{๑๙๑}ด^{๑๙๒}ค^{๑๙๓}ว^{๑๙๔}า^{๑๙๕}ป^{๑๙๖}ร^{๑๙๗}า^{๑๙๘}ร^{๑๙๙}า^{๒๐๐}ของ^{๒๐๑}เด^{๒๐๒}ก^{๒๐๓}น^{๒๐๔}น^{๒๐๕}เ^{๒๐๖}ด^{๒๐๗}ไ^{๒๐๘}ด^{๒๐๙}ว^{๒๑๐}
 ค^{๒๑๑}ว^{๒๑๒}า^{๒๑๓}จ^{๒๑๔}ริง^{๒๑๕}ใจ^{๒๑๖} บ^{๒๑๗}ั^{๒๑๘}ญ^{๒๑๙}า^{๒๒๐}ของ^{๒๒๑}ค^{๒๒๒}ร^{๒๒๓}ค^{๒๒๔}ือ^{๒๒๕}พ^{๒๒๖}ย^{๒๒๗}า^{๒๒๘}ม^{๒๒๙}ท^{๒๓๐}า^{๒๓๑}ย^{๒๓๒}ค^{๒๓๓}ว^{๒๓๔}า^{๒๓๕}ค^{๒๓๖}อ^{๒๓๗}ง^{๒๓๘}ก^{๒๓๙}ำ^{๒๔๐}ว^{๒๔๑}ของ^{๒๔๒}เด^{๒๔๓}ก^{๒๔๔}
 ใ^{๒๔๕}จ^{๒๔๖}ว^{๒๔๗}ิ^{๒๔๘}ห^{๒๔๙}า^{๒๕๐}เ^{๒๕๑}ห^{๒๕๒}ะ^{๒๕๓}ส^{๒๕๔}ด^{๒๕๕}ของ^{๒๕๖}เด^{๒๕๗}ก^{๒๕๘} พ^{๒๕๙}ย^{๒๖๐}า^{๒๖๑}ม^{๒๖๒}ช^{๒๖๓}ว^{๒๖๔}า^{๒๖๕}ใ^{๒๖๖}ห^{๒๖๗}ี^{๒๖๘}เด^{๒๖๙}ก^{๒๗๐}น^{๒๗๑}ำ^{๒๗๒}ว^{๒๗๓}ิ^{๒๗๔}การ^{๒๗๕}ท^{๒๗๖}ี่^{๒๗๗}ด^{๒๗๘}ัง^{๒๗๙}ค^{๒๘๐}ม^{๒๘๑}เ^{๒๘๒}ห^{๒๘๓}เ^{๒๘๔}ห^{๒๘๕}อ^{๒๘๖}ไ^{๒๘๗}ป^{๒๘๘}ไ^{๒๘๙}ใ^{๒๙๐}
 ก^{๒๙๑}า^{๒๙๒}ร^{๒๙๓}ท^{๒๙๔}ำ^{๒๙๕}ง^{๒๙๖}ไ^{๒๙๗}ห^{๒๙๘}เ^{๒๙๙}ร^{๓๐๐}จ^{๓๐๑}า^{๓๐๒}ย^{๓๐๓}ห^{๓๐๔}เ^{๓๐๕}ห^{๓๐๖}เ^{๓๐๗}ร^{๓๐๘}ใ^{๓๐๙}ห^{๓๑๐}เ^{๓๑๑}ร^{๓๑๒}จ^{๓๑๓}า^{๓๑๔}ย^{๓๑๕}ห^{๓๑๖}เ^{๓๑๗}ร^{๓๑๘}ใ^{๓๑๙}ห^{๓๒๐}เ^{๓๒๑}ร^{๓๒๒}จ^{๓๒๓}า^{๓๒๔}ย^{๓๒๕}ห^{๓๒๖}เ^{๓๒๗}ร^{๓๒๘}ใ^{๓๒๙}ห^{๓๓๐}
 พ^{๓๓๑}ย^{๓๓๒}า^{๓๓๓}ม^{๓๓๔}ช^{๓๓๕}ว^{๓๓๖}า^{๓๓๗}ใ^{๓๓๘}ห^{๓๓๙}เ^{๓๔๐}ห^{๓๔๑}เ^{๓๔๒}ร^{๓๔๓}ะ^{๓๔๔}โ^{๓๔๕}ย^{๓๔๖}ช^{๓๔๗}น^{๓๔๘}ของ^{๓๔๙}ว^{๓๕๐}ิ^{๓๕๑}การ^{๓๕๒}อ^{๓๕๓}น^{๓๕๔}ๆ^{๓๕๕} น^{๓๕๖}อ^{๓๕๗}เ^{๓๕๘}ห^{๓๕๙}เ^{๓๖๐}ไ^{๓๖๑}ป^{๓๖๒}ก^{๓๖๓}ว^{๓๖๔}า^{๓๖๕}ว^{๓๖๖}ิ^{๓๖๗}การ^{๓๖๘}ท^{๓๖๙}
 เ^{๓๗๐}ด^{๓๗๑}เ^{๓๗๒}ไ^{๓๗๓}ห^{๓๗๔}เ^{๓๗๕}ร^{๓๗๖}เ^{๓๗๗}ร^{๓๗๘}จ^{๓๗๙}า^{๓๘๐}ย^{๓๘๑}ห^{๓๘๒}เ^{๓๘๓}ร^{๓๘๔}ใ^{๓๘๕}ห^{๓๘๖}เ^{๓๘๗}ร^{๓๘๘}จ^{๓๘๙}า^{๓๙๐}ย^{๓๙๑}ห^{๓๙๒}เ^{๓๙๓}ร^{๓๙๔}ใ^{๓๙๕}ห^{๓๙๖}เ^{๓๙๗}ร^{๓๙๘}จ^{๓๙๙}า^{๔๐๐}ย^{๔๐๑}ห^{๔๐๒}เ^{๔๐๓}ร^{๔๐๔}ใ^{๔๐๕}ห^{๔๐๖}เ^{๔๐๗}ร^{๔๐๘}จ^{๔๐๙}า^{๔๑๐}ย^{๔๑๑}ห^{๔๑๒}เ^{๔๑๓}ร^{๔๑๔}ใ^{๔๑๕}ห^{๔๑๖}เ^{๔๑๗}ร^{๔๑๘}จ^{๔๑๙}า^{๔๒๐}ย^{๔๒๑}ห^{๔๒๒}เ^{๔๒๓}ร^{๔๒๔}ใ^{๔๒๕}ห^{๔๒๖}เ^{๔๒๗}ร^{๔๒๘}จ^{๔๒๙}า^{๔๓๐}ย^{๔๓๑}ห^{๔๓๒}เ^{๔๓๓}ร^{๔๓๔}ใ^{๔๓๕}ห^{๔๓๖}เ^{๔๓๗}ร^{๔๓๘}จ^{๔๓๙}า^{๔๔๐}ย^{๔๔๑}ห^{๔๔๒}เ^{๔๔๓}ร^{๔๔๔}ใ^{๔๔๕}ห^{๔๔๖}เ^{๔๔๗}ร^{๔๔๘}จ^{๔๔๙}า^{๔๕๐}ย^{๔๕๑}ห^{๔๕๒}เ^{๔๕๓}ร^{๔๕๔}ใ^{๔๕๕}ห^{๔๕๖}เ^{๔๕๗}ร^{๔๕๘}จ^{๔๕๙}า^{๔๖๐}ย^{๔๖๑}ห^{๔๖๒}เ^{๔๖๓}ร^{๔๖๔}ใ^{๔๖๕}ห^{๔๖๖}เ^{๔๖๗}ร^{๔๖๘}จ^{๔๖๙}า^{๔๗๐}ย^{๔๗๑}ห^{๔๗๒}เ^{๔๗๓}ร^{๔๗๔}ใ^{๔๗๕}ห^{๔๗๖}เ^{๔๗๗}ร^{๔๗๘}จ^{๔๗๙}า^{๔๘๐}ย^{๔๘๑}ห^{๔๘๒}เ^{๔๘๓}ร^{๔๘๔}ใ^{๔๘๕}ห^{๔๘๖}เ^{๔๘๗}ร^{๔๘๘}จ^{๔๘๙}า^{๔๙๐}ย^{๔๙๑}ห^{๔๙๒}เ^{๔๙๓}ร^{๔๙๔}ใ^{๔๙๕}ห^{๔๙๖}เ^{๔๙๗}ร^{๔๙๘}จ^{๔๙๙}า^{๕๐๐}ย^{๕๐๑}ห^{๕๐๒}เ^{๕๐๓}ร^{๕๐๔}ใ^{๕๐๕}ห^{๕๐๖}เ^{๕๐๗}ร^{๕๐๘}จ^{๕๐๙}า^{๕๑๐}ย^{๕๑๑}ห^{๕๑๒}เ^{๕๑๓}ร^{๕๑๔}ใ^{๕๑๕}ห^{๕๑๖}เ^{๕๑๗}ร^{๕๑๘}จ^{๕๑๙}า^{๕๒๐}ย^{๕๒๑}ห^{๕๒๒}เ^{๕๒๓}ร^{๕๒๔}ใ^{๕๒๕}ห^{๕๒๖}เ^{๕๒๗}ร^{๕๒๘}จ^{๕๒๙}า^{๕๓๐}ย^{๕๓๑}ห^{๕๓๒}เ^{๕๓๓}ร^{๕๓๔}ใ^{๕๓๕}ห^{๕๓๖}เ^{๕๓๗}ร^{๕๓๘}จ^{๕๓๙}า^{๕๔๐}ย^{๕๔๑}ห^{๕๔๒}เ^{๕๔๓}ร^{๕๔๔}ใ^{๕๔๕}ห^{๕๔๖}เ^{๕๔๗}ร^{๕๔๘}จ^{๕๔๙}า^{๕๕๐}ย^{๕๕๑}ห^{๕๕๒}เ^{๕๕๓}ร^{๕๕๔}ใ^{๕๕๕}ห^{๕๕๖}เ^{๕๕๗}ร^{๕๕๘}จ^{๕๕๙}า^{๕๖๐}ย^{๕๖๑}ห^{๕๖๒}เ^{๕๖๓}ร^{๕๖๔}ใ^{๕๖๕}ห^{๕๖๖}เ^{๕๖๗}ร^{๕๖๘}จ^{๕๖๙}า^{๕๗๐}ย^{๕๗๑}ห^{๕๗๒}เ^{๕๗๓}ร^{๕๗๔}ใ^{๕๗๕}ห^{๕๗๖}เ^{๕๗๗}ร^{๕๗๘}จ^{๕๗๙}า^{๕๘๐}ย^{๕๘๑}ห^{๕๘๒}เ^{๕๘๓}ร^{๕๘๔}ใ^{๕๘๕}ห^{๕๘๖}เ^{๕๘๗}ร^{๕๘๘}จ^{๕๘๙}า^{๕๙๐}ย^{๕๙๑}ห^{๕๙๒}เ^{๕๙๓}ร^{๕๙๔}ใ^{๕๙๕}ห^{๕๙๖}เ^{๕๙๗}ร^{๕๙๘}จ^{๕๙๙}า^{๖๐๐}ย^{๖๐๑}ห^{๖๐๒}เ^{๖๐๓}ร^{๖๐๔}ใ^{๖๐๕}ห^{๖๐๖}เ^{๖๐๗}ร^{๖๐๘}จ^{๖๐๙}า^{๖๑๐}ย^{๖๑๑}ห^{๖๑๒}เ^{๖๑๓}ร^{๖๑๔}ใ^{๖๑๕}ห^{๖๑๖}เ^{๖๑๗}ร^{๖๑๘}จ^{๖๑๙}า^{๖๒๐}ย^{๖๒๑}ห^{๖๒๒}เ^{๖๒๓}ร^{๖๒๔}ใ^{๖๒๕}ห^{๖๒๖}เ^{๖๒๗}ร^{๖๒๘}จ^{๖๒๙}า^{๖๓๐}ย^{๖๓๑}ห^{๖๓๒}เ^{๖๓๓}ร^{๖๓๔}ใ^{๖๓๕}ห^{๖๓๖}เ^{๖๓๗}ร^{๖๓๘}จ^{๖๓๙}า^{๖๔๐}ย^{๖๔๑}ห^{๖๔๒}เ^{๖๔๓}ร^{๖๔๔}ใ^{๖๔๕}ห^{๖๔๖}เ^{๖๔๗}ร^{๖๔๘}จ^{๖๔๙}า^{๖๕๐}ย^{๖๕๑}ห^{๖๕๒}เ^{๖๕๓}ร^{๖๕๔}ใ^{๖๕๕}ห^{๖๕๖}เ^{๖๕๗}ร^{๖๕๘}จ^{๖๕๙}า^{๖๖๐}ย^{๖๖๑}ห^{๖๖๒}เ^{๖๖๓}ร^{๖๖๔}ใ^{๖๖๕}ห^{๖๖๖}เ^{๖๖๗}ร^{๖๖๘}จ^{๖๖๙}า^{๖๗๐}ย^{๖๗๑}ห^{๖๗๒}เ^{๖๗๓}ร^{๖๗๔}ใ^{๖๗๕}ห^{๖๗๖}เ^{๖๗๗}ร^{๖๗๘}จ^{๖๗๙}า^{๖๘๐}ย^{๖๘๑}ห^{๖๘๒}เ^{๖๘๓}ร^{๖๘๔}ใ^{๖๘๕}ห^{๖๘๖}เ^{๖๘๗}ร^{๖๘๘}จ^{๖๘๙}า^{๖๙๐}ย^{๖๙๑}ห^{๖๙๒}เ^{๖๙๓}ร^{๖๙๔}ใ^{๖๙๕}ห^{๖๙๖}เ^{๖๙๗}ร^{๖๙๘}จ^{๖๙๙}า^{๗๐๐}ย^{๗๐๑}ห^{๗๐๒}เ^{๗๐๓}ร^{๗๐๔}ใ^{๗๐๕}ห^{๗๐๖}เ^{๗๐๗}ร^{๗๐๘}จ^{๗๐๙}า^{๗๑๐}ย^{๗๑๑}ห^{๗๑๒}เ^{๗๑๓}ร^{๗๑๔}ใ^{๗๑๕}ห^{๗๑๖}เ^{๗๑๗}ร^{๗๑๘}จ^{๗๑๙}า^{๗๒๐}ย^{๗๒๑}ห^{๗๒๒}เ^{๗๒๓}ร^{๗๒๔}ใ^{๗๒๕}ห^{๗๒๖}เ^{๗๒๗}ร^{๗๒๘}จ^{๗๒๙}า^{๗๓๐}ย^{๗๓๑}ห^{๗๓๒}เ^{๗๓๓}ร^{๗๓๔}ใ^{๗๓๕}ห^{๗๓๖}เ^{๗๓๗}ร^{๗๓๘}จ^{๗๓๙}า^{๗๔๐}ย^{๗๔๑}ห^{๗๔๒}เ^{๗๔๓}ร^{๗๔๔}ใ^{๗๔๕}ห^{๗๔๖}เ^{๗๔๗}ร^{๗๔๘}จ^{๗๔๙}า^{๗๕๐}ย^{๗๕๑}ห^{๗๕๒}เ^{๗๕๓}ร^{๗๕๔}ใ^{๗๕๕}ห^{๗๕๖}เ^{๗๕๗}ร^{๗๕๘}จ^{๗๕๙}า^{๗๖๐}ย^{๗๖๑}ห^{๗๖๒}เ^{๗๖๓}ร^{๗๖๔}ใ^{๗๖๕}ห^{๗๖๖}เ^{๗๖๗}ร^{๗๖๘}จ^{๗๖๙}า^{๗๗๐}ย^{๗๗๑}ห^{๗๗๒}เ^{๗๗๓}ร^{๗๗๔}ใ^{๗๗๕}ห^{๗๗๖}เ^{๗๗๗}ร^{๗๗๘}จ^{๗๗๙}า^{๗๘๐}ย^{๗๘๑}ห^{๗๘๒}เ^{๗๘๓}ร^{๗๘๔}ใ^{๗๘๕}ห^{๗๘๖}เ^{๗๘๗}ร^{๗๘๘}จ^{๗๘๙}า^{๗๙๐}ย^{๗๙๑}ห^{๗๙๒}เ^{๗๙๓}ร^{๗๙๔}ใ^{๗๙๕}ห^{๗๙๖}เ^{๗๙๗}ร^{๗๙๘}จ^{๗๙๙}า^{๘๐๐}ย^{๘๐๑}ห^{๘๐๒}เ^{๘๐๓}ร^{๘๐๔}ใ^{๘๐๕}ห^{๘๐๖}เ^{๘๐๗}ร^{๘๐๘}จ^{๘๐๙}า^{๘๑๐}ย^{๘๑๑}ห^{๘๑๒}เ^{๘๑๓}ร^{๘๑๔}ใ^{๘๑๕}ห^{๘๑๖}เ^{๘๑๗}ร^{๘๑๘}จ^{๘๑๙}า^{๘๒๐}ย^{๘๒๑}ห^{๘๒๒}เ^{๘๒๓}ร^{๘๒๔}ใ^{๘๒๕}ห^{๘๒๖}เ^{๘๒๗}ร^{๘๒๘}จ^{๘๒๙}า^{๘๓๐}ย^{๘๓๑}ห^{๘๓๒}เ^{๘๓๓}ร^{๘๓๔}ใ^{๘๓๕}ห^{๘๓๖}เ^{๘๓๗}ร^{๘๓๘}จ^{๘๓๙}า^{๘๔๐}ย^{๘๔๑}ห^{๘๔๒}เ^{๘๔๓}ร^{๘๔๔}ใ^{๘๔๕}ห^{๘๔๖}เ^{๘๔๗}ร^{๘๔๘}จ^{๘๔๙}า^{๘๕๐}ย^{๘๕๑}ห^{๘๕๒}เ^{๘๕๓}ร^{๘๕๔}ใ^{๘๕๕}ห^{๘๕๖}เ^{๘๕๗}ร^{๘๕๘}จ^{๘๕๙}า^{๘๖๐}ย^{๘๖๑}ห^{๘๖๒}เ^{๘๖๓}ร^{๘๖๔}ใ^{๘๖๕}ห^{๘๖๖}เ^{๘๖๗}ร^{๘๖๘}จ^{๘๖๙}า^{๘๗๐}ย^{๘๗๑}ห^{๘๗๒}เ^{๘๗๓}ร^{๘๗๔}ใ^{๘๗๕}ห^{๘๗๖}เ^{๘๗๗}ร^{๘๗๘}จ^{๘๗๙}า^{๘๘๐}ย^{๘๘๑}ห^{๘๘๒}เ^{๘๘๓}ร^{๘๘๔}ใ^{๘๘๕}ห^{๘๘๖}เ^{๘๘๗}ร^{๘๘๘}จ^{๘๘๙}า^{๘๙๐}ย^{๘๙๑}ห^{๘๙๒}เ^{๘๙๓}ร^{๘๙๔}ใ^{๘๙๕}ห^{๘๙๖}เ^{๘๙๗}ร^{๘๙๘}จ^{๘๙๙}า^{๙๐๐}ย^{๙๐๑}ห^{๙๐๒}เ^{๙๐๓}ร^{๙๐๔}ใ^{๙๐๕}ห^{๙๐๖}เ^{๙๐๗}ร^{๙๐๘}จ^{๙๐๙}า^{๙๑๐}ย^{๙๑๑}ห^{๙๑๒}เ^{๙๑๓}ร^{๙๑๔}ใ^{๙๑๕}ห^{๙๑๖}เ^{๙๑๗}ร^{๙๑๘}จ^{๙๑๙}า^{๙๒๐}ย^{๙๒๑}ห^{๙๒๒}เ^{๙๒๓}ร^{๙๒๔}ใ^{๙๒๕}ห^{๙๒๖}เ^{๙๒๗}ร^{๙๒๘}จ^{๙๒๙}า^{๙๓๐}ย^{๙๓๑}ห^{๙๓๒}เ^{๙๓๓}ร^{๙๓๔}ใ^{๙๓๕}ห^{๙๓๖}เ^{๙๓๗}ร^{๙๓๘}จ^{๙๓๙}า^{๙๔๐}ย^{๙๔๑}ห^{๙๔๒}เ^{๙๔๓}ร^{๙๔๔}ใ^{๙๔๕}ห^{๙๔๖}เ^{๙๔๗}ร^{๙๔๘}จ^{๙๔๙}า^{๙๕๐}ย^{๙๕๑}ห^{๙๕๒}เ^{๙๕๓}ร^{๙๕๔}ใ^{๙๕๕}ห^{๙๕๖}เ^{๙๕๗}ร^{๙๕๘}จ^{๙๕๙}า^{๙๖๐}ย^{๙๖๑}ห^๙

เด็กจะอยากทำสิ่งที่เราไม่อยากให้ทำตนเอง การแก้ปัญหาจะได้ผลในทางสร้าง
 สรรคกว่า ถ้าเราเปลี่ยนพูดไปว่า “นี่ ครูจะแสดงวิธีหาคำถามให้คุณ” “เธอ
 คิดใหม่ว่าคุณจะเป็นวิธีที่เหมาะสมกว่าและมีประโยชน์กว่า” หรือ “ไหนต้อง
 มาเด้นอย่างอื่นดีกว่า” การเข้าหาปัญหาโดยการทำ เน้นให้เห็นด้านดี ชมเชย
 ของดีแทนที่จะกล่าวถึงด้านของเลวและยกย่องสิ่งที่เราเห็นว่าดีบ่อย ๆ การตบ
 หักเด็กด้วยความแค้น การข่มขู่อย่างพอใจ และการพูดสนับสนุนคำดังใจ จะ
 ช่วยเขาให้ทำงานได้ดีขึ้นกว่าเดิม

๙. หักข้อเกาข้อ “จงรักษาราคาและศักดิ์ศรีของคนทุกคน” เราจะ
 ต้องช่วยให้ทุกคน ดำรง ความนับถือตนเองให้ได้ไม่ว่าจะต้องทำอย่างไร การ
 เข้าย้ายจากทางไม่ควรใช้ในชั้นเรียนหรือโรงเรียนโดยเด็ดขาด ถ้าโรงเรียนใน
 ประเทศนี้ (อเมริกา) สามารถกำจัดค่าเข้าย้ายจากทาง และการกดขี่ให้
 เด็กได้รับความเจ็บช้ำต่าง ๆ ได้แล้ว การรักษาวินัยและการเสริมสร้างเพื่อ
 บุคคลิกภาพ และนิสัยของนักเรียนจะดีขึ้นมาก แต่ครูมักจะคิดว่าคำพูดเช่นนั้น
 จำเป็นต้องใช้เพื่อรักษาวินัยและรักษาเกียรติศักดิ์ศรีของครู กฎที่ควรจำไว้ให้
 ดัดคือ “อย่าใช้คำเข้าย้ายจากทาง เมื่อทำงานร่วมกับเด็ก หรือทำงานร่วมกับ
 คนอื่น”

๑๐. “ประชาธิปไตยย่อมมีรากฐานจากความนับถือความมั่นใจและความ
 ร่วมมือ” นี่คือนัยหลักการสุดท้าย และเป็นหลักการปดิ่งที่โด่งดังมาแต่ต้น
 หักถ่วงจุดประสงค์และรากฐานในการสร้างวินัยที่ดี ความนับถือ ความมั้น
 ใจ และความร่วมมือเป็นแรงร่วมกันที่จะช่วยให้คนทำงานร่วมกันได้ โดยต่าง

ฝ่ายต่างประเทศ นี่คือหัวใจของลัทธิของประชาธิปไตย แรงเหวี่ยงและจุดปะ
 เหลี่ยมเองที่ทำให้เกิดวินัยที่ดี

วินัยที่ดีมักจะค่อย ๆ ปรากฏออกมา วินัยที่ด้อย ๆ ปรากฏตัว
 จากวิธีการทรมานทำงานร่วมกับเด็ก วิธีการปฏิบัติ คนต่อเด็กแต่ละคน อย่างไร
 และปฏิบัติต่อกันนักเรียนอย่างไร จะช่วยสร้างให้เกิดบรรยากาศทางจิตซึ่งทำ
 ให้วินัยค่อย ๆ แสดงตัวออกมา มีส่วนประกอบหลายอย่างในสิ่งแวดล้อมของ
 โรงเรียน ซึ่งมีอิทธิพลเห็นคุณภาพของการอยู่รวมเป็นหมู่คณะ เช่น ความ
 ประพฤติของเด็กแต่ละคนในขณะนั้น วิธีการทำให้สัมพันธ์กับงาน วิธีการ
 ให้การศึกษาแก่เด็ก เพื่อให้บรรลุถึงความสัมพันธ์ระหว่างคน ธรรมชาติ
 ของกิจกรรมในห้องเรียนก็เป็นส่วนสำคัญ เช่นวิชาที่สอนอาจจะง่ายเกินไป หรือ
 ยากเกินไป กิจกรรมง่ายเกินไปหรือซ้ำซากจนน่าเบื่อ หรือคำอธิบายของครู
 หะหุดวมหรือยุ่งยากเกินไป

นโยบาย การแบ่งคณะ หรือการเลื่อนชั้น ถกกระทบกระเทือนถึงบรรยากาศ
 ทางจิตใจในห้องเรียนเหมือนกัน เด็กที่อายุน้อยเกินไป หรือเด็กที่ตาหงายในชั้น
 อาจจะวางตัวให้เข้าพวกได้ลำบาก ดังนั้นเด็กพวกนั้นมักจะถอนตัวออกจากหมู่
 คณะหรือไม่ก็ถูกรบกวนคนอื่น เด็กซึ่งมีอายุทางจิตหรือความสามารถทางการเรียน
 สูงกว่าเด็กธรรมดา จะเห็นว่ากิจกรรมของชั้นไม่ยากพอกับความสามารถของ
 ตน การขาดความสนใจและการมีเวลาดำเนินมากเป็นพิเศษ จะส่งเสริมให้เด็ก
 ประเทินไม่ยอมเข้ากับสังคม

ถ้าพิจารณาจากทุกแง่ทุกมุม งานสร้างวินัยที่ดีคือการให้การศึกษานั่น
 เอง วินัยที่เราต้องการคือวินัยที่ออกมาจากจิตใจของเด็ก ซึ่งฝังรากฝังลงไป
 ในทัศนคติ ความเข้าใจ ทักษะ และนิสัยซึ่งทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างคนหรือ

วินัย

แปลจาก Discipline ในหนังสือ The Principal in the Modern

Elementary School ของ Robert Hill Lane

หน้า ๑๗๓-๑๗๖

นายก้อ สวัสดิ์พานิชย์ ผู้แปล

เราควรจะต้องกล่าวถึงวินัยบ้างเล็กน้อย เพราะมีความสัมพันธ์กับการเรียนอย่างใกล้ชิด ที่จริงคำที่ใช้มาจะเป็น “พฤติกรรม” (behavior) มากกว่า “วินัย” แต่คำเก่านี้เราต้องใช้เพราะผู้ปกครองและคนส่วนใหญ่อื่นๆ เอาใจใส่กับวินัยที่ครูใหญ่รักษาในโรงเรียนแค่ประเภทเดียว โดยมากคนมักจะสนใจถามแต่ว่า เด็กเป็นระเบียบไหม? เด็กมีกิริยาน่ารักดีไหม? เราควรจะได้ใจให้เด็กอยู่ตามคำสั่งในภาวะฉุกเฉินได้หรือไม่? เด็กได้แต่คิดว่าคนควบคุมตนเองได้ เคารพตนเอง รับผิดชอบต่อหน้าที่ และรู้จักเริ่มหรือไม่?

พจนานุกรมบัญญัติคำ “วินัย” ไว้ว่า “การยอมทำตามผู้มีอำนาจ ซึ่งนำไปสู่ความเชื่อฟัง” นี่เป็นวินัยทางทหาร แต่วินัยของโรงเรียนควรจะมีความหมายกว้างกว่านี้ เราอาจจะสรุปกล่าวเรื่องเกี่ยวกับวินัยของโรงเรียนได้ดังนี้:-

๑. คนทุกคนต้องอยู่ภายใต้วินัย ชีวิตคือผู้รักษาวินัยอันยิ่งใหญ่ เราถูกบังคับให้รักษาวินัยโดยอุปสรรค เศรษฐกิจ ความเจ็บป่วย และความรับผิดชอบในครอบครัวและอาชีพ เราต้องยอมรับว่าวินัยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่พลเห็นชีวิตทางสังคมอยู่ตลอดเวลา

๒. การแต่งงานและการเป็นบิดามารดาของเด็กเป็นวินัยอันดับแรก จากวินัยต้องสอนเราจะต้องรู้จักอดกลั้น รู้จักผ่อนผันผ่อนยาว รู้จักตระหนักรู้เห็นแก่ตัว และรู้ถึงความสุขที่แท้จริงในห้วงของการทำให้ผู้อื่นเป็นสุข

๓. เราควรจะเริ่มต้นให้เด็กมีวินัยโดยการจำกัดหากระบวนแห่งพฤติกรรม (behavior pattern) และกฎเกณฑ์ความประพฤติที่ง่าย ๆ ให้เด็กทำตามจากภายในจิตใจของเด็กเอง เมื่อเด็กได้ชนกระบวนแห่งพฤติกรรมเหล่านี้ควรจะขยายกว้างออกไปอีกเพื่อให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก

๔. การที่เด็กทำตามแบบแผนของสังคม เราควรจะให้รางวัล แต่ไม่ควรให้สิ่งของ ควรให้คำชมเชยเป็นการส่งเสริมกำลังใจ และการแสดงความรักชื่นชมในการกระทำของเด็ก การละเมิดแบบแผนของสังคมก็ควรจะถูกลงโทษทุกครั้งโดยไม่มีข้อยกเว้น ถ้าเราปล่อยให้เด็กเอาตัวรอดไปได้เพียงครั้งเดียวระบบของสังคมที่มีอยู่แล้วจะทรงตัวอยู่ไม่ได้ การลงโทษโดยไม่มีทางหลุดเพียงเท่านั้นที่จะช่วยรักษาแบบแผนของสังคมให้ดำรงอยู่ได้

๕. เราไม่ควรมอบความรับผิดชอบให้แก่เด็กจนเกินกำลัง เกินวิจารณ์ญาณ และเกินประสิทธิภาพของเด็กเอง ผู้ปกครองหรือครูซึ่งเรียกเด็กอายุ ๕ ขวบมาพูดว่า "นี่เจ้าหนูเรามาพูดกันในเรื่องอย่างตรงไปตรงมาเสียที" นั่นถ้าถึงกระทำการความผิดอย่างใหญ่หลวง เด็กเด็กซึ่งอายุยังไม่ถึง ๑๒ ปี เพียงแต่พูดว่า "พ่อว่าอย่างนี้" หรือ "แม่ว่าอย่างนี้" ก็เพียงพอที่จะทำให้เด็กทำตามได้แล้ว

๖. เมื่อเด็กอายุเลย ๑๒ ปีไปแล้ว เราจึงควรมอบความรับผิดชอบให้แก่เด็กทีละน้อย การมอบความรับผิดชอบให้แก่เด็กควรจะระวางเป็นพิเศษ ในเมื่อ

เด็กย่างเข้าด้วยก้อนแตกเนื้อนุ่มเนื้อส่ว และในวัยหนุ่มสาว ซึ่งเป็นวัยที่เด็ก
ทำอะไรรุนแรง และมีอารมณ์เหินห่างพลันแต่

๗. ทุกโรงเรียนจำเป็นต้องสร้างแบบแผนของความประพฤติ ซึ่งทุกคน
ยอมรับว่าเป็นของดี โดยอาศัยความร่วมมือจากผู้ปกครองและครู เมื่อ
โรงเรียนยอมรับแบบแผนอันหนึ่งแล้วก็จะสร้างให้เป็นประเพณีสำหรับโรงเรียน
ว่าต้องทำตามแบบแผนดังนี้ เพื่อรักษาเกียรติคุณของโรงเรียน

๘. ผลดีของโรงเรียน ย่อมมาจากความประพฤติของเด็กเป็นส่วนใหญ่
เราต้องพยายามอย่างมากที่จะสร้างความสำเร็จ ต่อความประพฤติอันดีงามทาง
สังคม และยิ่งกว่านั้นเราต้องสร้างประเพณีแห่งการประพฤติตัวดีขึ้นในโรงเรียน

๙. การจัดแผนงานของโรงเรียนให้มันงานประจำและโอกาสพิเศษ ซึ่งต้อง
อาศัยการกระทำตามคำสั่งในทันทีทันใด ตัวอย่างเช่นการซ้อมบ้องกันไฟ การ
ซ้อมบ้องกันภัยทางอากาศ การเดินแถว และการฝึกวิชาทหาร

๑๐. การรักษาระเบียบแบบแผนอันดีของสังคม ซึ่งสร้างจากการเข้าหาฉันทิโดย
อาศัยความจริงเป็นหลัก จะไม่กระทบกระเทือนต่อการสังคมของนักเรียนใน
โรงเรียนแผนใหม่แม้แต่น้อย ถึงอย่างไรก็ตามนักเรียนควรจะได้รับคำแนะนำให้
รู้ว่าตนถูกผูกมัดด้วยกฎง่าย ๆ เพียงต้องทำตามกฎ ซึ่งเป็นกฎที่ช่วยสร้างความ
ดีให้แก่ส่วนรวม และกฎเหล่านี้นักเรียนต้องทำตามอย่างเคร่งครัด โรงเรียน
ก็เหมือนกับชาตบ้านเมือง การปกครองที่ดีที่สุด ได้แก่การปกครองที่มีขอ
บบบังคับน้อยที่สุด แต่การปกครองที่มีขอบบน้อยที่สุด ทุกคนจะต้องทำตาม
ทุกเวลา

ไม่ว่าครูใหญ่หรือครูน้อย ถ้าเข้าไปทำงานในโรงเรียนแห่งใด ย่อมไม่
สามารถพูดได้ว่า “ฉันต้องการวินัยแบบนี้” ครูย่อมควบคุมสิ่งแวดล้อมทั้ง

หมดไม่ได้ ครูย่อมรักษาได้แต่วินัย ซึ่งมาตรฐานทางสังคมของนักเรียนอ่อนวัย
ให้ไม่มากหรือน้อยกว่านั้น ขนของพัฒนาการทางสังคมของเด็กมัอยู่หลาย
ระดับ วินัยเด็กส่วนมากมักจะจัดเป็นพวกใหญ่ ๆ ได้ดังนี้:-

๑. อัตตาริปไตย (autoeracy) นักเรียนอาจจะประกอบด้วยเด็กซึ่งต่อต้านสังคม ไม่รู้จักกฎเกณฑ์และไม่ยอมรับนับถืออำนาจใดๆ เด็กพวกนี้ต้องถูกบังคับอย่างเข้มงวด การรกล้าวออกมาเช่นนี้ออกจะไม่น่าฟังแต่สังคมเช่นนี้ยังมีอยู่ในสังคมเช่นนี้ความอ่อนหวานและการลดทอนอาจข่มไม่เกิดผล

(๒) การมอบหมายอำนาจ (delegation) เมื่อเด็กค่อยมีมรรยาทดีขึ้น รู้จักควบคุมตนเองมากขึ้น และยอมรับการควบคุมของครูน้อยหรือครูใหญ่ เพื่อให้นักเรียนประพฤติผิดจากแบบแผนอันตั้งตามแล้ว โรงเรียนอาจจะมอบหน้าที่แต่เพียงเล็กน้อยให้แก่เด็กเรียนต้องดำเนินคน ซึ่งสามารถรับภาระในการทำหน้าที่นั้นให้แก่กันได้ โดยจะไม่ใช้อำนาจที่ได้รับมอบหมายในทางที่ผิด การมอบหมายเช่นนี้จะต้องเงินระยะเวลาให้นานพอสมควร

(๓) ความร่วมมือ (cooperation) โดยการตกลงในระหว่างนักเรียนฝ่ายหนึ่งกับครูใหญ่และครูน้อยอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายยินยอมรับว่า จะแบ่งความรับผิดชอบและสิทธิพิเศษในห้องเรียนให้เหมาะแก่สภาพการณ์ ความเจริญทางสังคม ขนนี้ดูเหมือนจะเป็นระดับทั่วไปที่เด็กทั้งหลายทำได้

(๔) ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (autonomy) เด็กอาจจะเจริญในทางสังคมมากจนสามารถจะจัดงานประจำขึ้นให้เป็นไปได้อย่างราบรื่น และความดีใจนั้นช่วยให้ครูมีเวลาว่างที่จะกำกับการเรียนได้เต็มที่

ครูใหญ่ต้องพิจารณาระดับเหตุน้อย่างถ่วง และวางฉันทเป็นชั้นตาม
 ความเจริญของเด็ก ประเภทแรกครูใหญ่ต้องจำใจเป็นผู้ทรงอำนาจ ประเภท
 สุดท้ายครูใหญ่จัดอยู่ในพวกผู้ก้าวหน้าที่สุด ส่วนประเภทที่สองและที่สามนั้นครู
 ใหญ่อยู่นะหว่างกลาง สุดแต่แต่ว่าความเจริญของเด็กจะชักนำไป

